

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
ПОЕЗИЯ
2015

АЛМАНАХ

медиен партньор

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

Алманах „Нова българска литература
Поезия‘2015“
Copyright © 2015 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация “Буквите”

ISSN 2367-7945

ПОМНИ ЖЕНАТА

Не се забравя ей така жена,
докосната от теб дори неволно.
И трябва да ги помниш – до една, .
а не да ги забравяш произволно.

Оставяй се да те намират. Знай,
пчелата в тях ги кара да те търсят.
Ако си цвят, изпиват те докрай.
Ако не си, разбират го набързо.

И литват пак. Жените са пчели.
Недей ги спира. Знаеш ги какви са.
Но ги помни. Помни, като че ли
от паметта ти, тоя свят зависи.

Защото мъж, забрави ли жена
е все едно, че слънце нейде гасне.
Вселената за всички е една –
с безброй слънца, но нека сме наясно,

че всяко слънце всъщност е везна
на времето за всеки отредено.
Не се забравя ей така жена.
Сред нас все още няма неродени.

БАЩИНИТЕ КЪЩИ

Кой казва, че са наши? Не! Не са.
Те просто са забравени завети.
Макар и вече в други небеса,
предците ни са още в домовете.

При тях ли се завръщаме или
наглеждаме стареещо наследство.
Сами не можем да си обясним
обзелото ни тежко късогледство.

Дори не проумяваме защо
ги виждаме като излишно бреме.
Бащите ни ги изградиха с пот...
А майките от раклите ни гледат,

как хвърляме като ненужна вещ,
килимите с втъкана в тях отрада...
Как шарените черги, като скреж
проядени от молци се разпадат.

Изглежда придобитото без труд
изгубва стойността си и смущава.
Проклятието – образован луд –
все повече във нас се утвърждава.

Към родните ни къщи пътят стар
остана само спомен бурениясал.
Един безличен градски тротоар
ни омагьоса да вървим на място.

Дори да стигнем някога до тях,
не ще ни срещне никой пред вратата.
А най-боли от чувството за грях.
Грехът, че вече...
сме им непознати.

ОТКРОВЕНО

на Аурелия

Аз още ще живея покрай теб.
Обичам да те гледам отдалече
И може само случаят нелеп,
или внезапна смърт да ми попречат
да спра да бъда онова момче,
което от любов обезумяло,
със слънцето те сбърка. Само че
остана безвъзвратно ослепяло.

И въпреки последвалия срыв,
все още към звездата гравитира.
Запаметило образа ти жив
то смисъла на всичко в теб намира. ..
Не ми е крив за нищо тоя свят
и съм му благодарен, че живея.
Докато те обичам съм богат.
Дано, дано... Дано не обеднея.

ПРИЗНАНИЕ

на Лили Иванова

Не се наслушах. Няма и да мога.
Безкраен глас. Невероятен! Близък!
Не се наслушах. А те слушах много.
Във всяка зала, като в църква влизах.

За да те чуя стигал съм дотам, че
се качвах до възбог и падах в ада.
Повярвах ти, че любовта нагарча.
Че и от радост може да се страда.

Преследвах ветрове. И панаири.
Посред тревата детелини търсех.
В сърцето ми, щурчето още свири.
И облаци размахват бели кърпи.

Не се наслушах. Вярвай ми. Така е!
Живеем миг
между здравей и сбогом.
Единствен тон... И ще те разпозная.
За да те слушам.
Пак!
Докато мога...

ЗА ТАКАВА ЛЮБОВ

За такава любов, коленете изтръпват.
И ти иде от радост да виеш.
За такава любов, всичко живо е скъпо.
Но до смърт си готов да се биеш.

За такава любов влизах в огън и жупел.
За такава любов се разкъсвах.
За такава любов са те кръстили в купел.
За такава любов да възкръснеш.

За такава любов се изправяш, щом паднеш.
И животът пак с теб продължава.
За такава любов, даже пепел да станеш –
си уверен, че си заслужава.

КАПИСТРАТА НА ВРЕМЕТО

*„Времето е като добиче, сине – младите него водят,
старите то ги влачи, но никой не пуца капистрата!¹ ...“*

баба Милка

Капистрата на времето е дълга
до днес поне – 69 брънки.

И вместо да го вода, то ме влачи,
като курбан към ножа на палача.

До неотдавна, аз го водех него,
послушно като кученце на ремък.
Тогава кой би седнал да осмисля
предимствата на късата капистра...

И кой тогава в младите години
да мисли, че не ще му се размине.
И че кръвта във вените му бурна
ще запулсира бавно и ноктюрно...

Че пътят му и днес се определя
от скоростта, за единица време.
Но с възрастта си ставаме по-бавни,
а времето не се дели по равно.

И всичко е до болка опростено,
като рефлекс – за топло и студено.
Капистрата на времето дотяга,
но пушем ли я..., то ще ни избяга.

¹ верига и оглавник на кон, вол, бивол

НЕКА

И нека не оставаме без дъх
И нека не проклинаме съдбата.
Човек намира своя собствен връх,
когато стане корен от тревата.

Не се страхувай от самия страх,
Страхувай се от себе си най-вече.
Вселената гъмжи от звезден прах
от който произлязъл си, човече.

Това, че в прах превръщаме се пак,
въобще не бива никого да плаши.
Но всички се боим кога и как
се преминава в друго настояще.

А не говорим за това. Мълчим.
Живеем даже, като за последно.
Но все пак тайно нещичко пестим.
За всеки случай...

Ако пак прогледнем.

КОГАТО НЯКОЙ СИ ОТИВА...

Когато някой си отива
и ти не можеш да го спреш,
тъга горчива в теб напират
и искаш просто да умреш.

Приятел скъп си заминава,
а ти го гледаш отстрани,
горчива мъка те наляга
по отминалите дни.

Горчиви сълзи в теб напират,
душата ти скърби, скърби,
самотен гледаш в хоризонта,
където може би си ти.

Човекът скъп го няма вече,
душата му лети, лети,
в небето някъде се смее
и с ангелски крила хвърчи...

ЖИВОТЪТ НА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Би трябвало навсякъде по таз' Земя
да може да вирее най-вече обичта
към всичко, що се движи, към всичко, що стои,
и даже към онези, що пращат ни в беди.

Но пътят ни е труден и стръмен, и скалист,
и падаш победен, решиш ли да щадиш.
И сам си срещу всеки и всеки срещу теб,
изправен пред живота, теглещ те напред.

И сблъскваш се със него, и гледаш онемял,
довчера ти не беше, където днес си спрял.
И виждаш го какъв е, във целия му ръст,
той сякаш те избира, посочвайки те с пръст.

Замираш от тревога, къде ли си сега,
и как ли ще се справиш всред облака лъжа,
издигащ се над тебе и сив, и грозноват,
преливащ от недъга на този грешен свят.

Души и океани от облака струят,
но вторите невзрачно пред първите стоят.
Изпълнени със болка, изпълнени със гняв,
душите на милиони пред тебе се редят...

Заклещен си в тълпата и гледаш онемял,
обръщаш се да бягаш, но си изнемощял...
И спираш разтреперан всред облака души,
душите на милиони и техните лъжи...

Те викат и се смеят, но други пък мълчат,
злорадо се усмихват, но не за сетен път.
Оглеждат те накриво и махват със ръка,
обръщат се и тръгват, оставаш настрана...

И в мъки, и в тревога живееш всеки ден,
сърцето ти не спира, но ти си уморен.
Животът ти е бreme, а бремето тежи,
съдбата ти е болка, а болката боли...

ВЯРА

Луната се ражда, започва нощта,
Земята заспива, завършва деня.
Луната изгрява на тъмния фон,
облива с лъчите си земния дом.

Блещука Луната, затихва градът,
изчезват тълпите, дохожда сънят,
заспиват очите със сълзи сега,
но тях ще изтрие Луната с нощта.

Часовникът трака, но времето спи,
животът заспал е, замрял е дори.
Блещукат звездите, Луната блести,
сънят тази нощ отново цари.

Но някъде там струи светлина,
но не от красивата бледа Луна,
единствено там животът не спи,
единствено там сънят не цари.

Луната се спуска, достига дома,
където извира снопа светлина,
наднича безшумно и вижда човек,
подпрял се небрежно, замислен и блед.

Човекът въздъхва, надига очи
и поглежда града, който тихичко спи,
усмихва се тъжно, поклаща глава
и замира отново със своята тъга.

Но мислите бясно препускат напред,
те бягат из вчера, из днес... Без успех
той търси Приятел, Човек, Топлина,
той дири лекарство против самота.

Той вярва, че някъде там из света
застанал е някой във мрака сега
и мисли със него за обща мечта –
Човек, притежаващ красива душа.

Той вярва, че в тъмното, мъртво море,
разливащо фалш, лъжа, огорчение
живее поне единствен Човек
без маска, без злоба... Просто Човек!

Той вярва, надява се... Дръзва дори
облог да направи със Дявола. И
зарича се той: „Ще открия Човека
или ще изгубя душата си!“ – „Нека!“.

* * *

Луната заспива, завършва нощта,
Земята осъмва, започва деня.
Заспиват очите със сълзи сега –
изтекъл е срокът за тази душа...

ЕСЕН

По друмове и пътища отбрани,
посипани със есенни листа
дочува се в смълчаните поляни
затихващият вик на есента.

И вятърът, задухал от Балкана,
поел като пастир по своя път,
подгонил е из пустата поляна
замрелите листа на този кът.

Той вее, сякаш свиря на кавала —
понася се викът на есента,
разстила се над мрачната поляна
усещане за хлад и пустота.

И пусто е, и мрачно е, и тихо...
кавалът само плаче във нощта,
и тази песен жална като ехо
отеква тъжно в нечия душа.

* * *

Има прах по ръцете на лятото
и мъгла омотана от прежда.
Остави тази лудост на вятъра,
тя без него е неизбежна.
Твоята обла душа е търкулната
по ръба на тъгата отвесно.
И от капка ще се препълни
тишината ти с неизвестност.
Тебеширени светли човечета
ти рисуват дъга по асфалта.
Остави тази лудост съблечена
да си тръгне сломена и малка.
Ти си слънчево камъче в нищото.
А тъгата ти бледа и временна.
Остави тази лудост разнищена.
Нека лятото я отгледа.
Нека сплита венци с тревите
за косите ѝ величави.
Но когато осъмне в очите ти,
погрижи се да я забрави.

* * *

Имам отнесени в нищото корени
и се тревожа от пълнолуния.
Често оставам небето отворено
и се изливам със бурята.
Думи, море и водовъртежи
ме давят подкожно.
Вратата ми е таралежена
и ме пробощда.
Ирисите ми са гнездото
на неродени светулки.
Вятър вее доброто
като дете на люлка.
Покрив са ми ръцете ти.
Другото ще избяга.
Тишината е междуметие
и ме пристяга.
Истината е много кратка,
тънка и мълчалива.
В процепа на душата ти
моята се прикрива.

* * *

Шарени улици – повик за щастие –
ято усмихнати птици.
Бели морета и сини препятствия,
облаци като зеници.
Свят като свят, само че с мигване
леко се поразклаща.
Тази земя е сираче и вика
да си намери място.
Седем небета люлеят люлки,
пълни с вятър и слама.
Долу чернеят лица и булки
си проговарят с камък.
Дом са звездите, но са далече
и натежават от думи.
Бледи сенки на сиви човеци
и обич като безумие.
Обич простила се с всичко излишно.
Никоя липса не е приумица.
Никоя болка не е от нищо.
Нужен е свят с шарени улици!

* * *

Не ми е до обичане. Не ми
разказвайте за цветното у хората.
Едно кокиче цъфна призори
със белег прокървил от преумора.
А този свят се случи неразбрал.
Играеше с въже и се обеси.
Децата от съседния квартал
подгониха невръстното си детство.
И тичаха, обяздили страха.
Така се оцелява по неволя.
Прозираше в очите им земя,
която не признава цветни хора.
Разстрелваха глухарчета без шум.
И пак без шум разкъсваха небета.
А майка им повиваше наум
неслучена надежда в небитието.
А този свят се случи глух и ням.
Осъди добротата. И не плака.
И Господ се усети твърде сам
разпънат в цветовете на дъгата.
А този свят остана саможив.
И случи се така, че го убиха.
Обичам ли ще бъде като в стих —
безкрайно, непринудено и тихо.

* * *

Пътеките са вени на света
напукани от съхнещото лято.
Аз мога да засея доброта
преди да продължа нататък.
Хвърли ми само стръкче светлина
и клонче, за което да я вържа.
Под слънчогледовите небеса
е още сенчесто и тъжно.
А смогът като дявол се изви.
Червеното в очите му не гасне.
Пътеките са мръкнали звезди
на зъзнещо човечество в опасност.
И имат нокти остри като мрак,
с които да съсичат красотата.
Последният пилигрим е единак,
прескочил върховете на душата.
Изтекъл със небесния нектар
в раненото сърце на млада дюля.
Последният пилигрим е закъснял
за цветното помазване на юли.
А лятото уплашено се сви
във спуканите мехове на облак.
Светът е тъжен като мим
способен да разсмее всяка болка.

* * *

И това ще мине. Може би от утре
погледът ми пак ще стане светъл.
Някъде над мен ще литне щъркел
хвърлил свободата си в небето.
Някъде ръцете ми ще стоплят
нечия премръзнала неволя.
Някъде светулка скача в локви.
Някъде врабчетата се молят.
Някъде синчец ще се засрами,
твърде рано смигнал над земята.
Някоя калинка ще застане
точно до ръба под светлината му.
Другаде, светът ще си отива.
Даже тишината ми ще чезне.
Някой ще разменя смет за сливи.
Някой ще краде трохи от честност.
В ириса ми някой ще порасне.
Болката във мен ще си почине.
В клоните на пролетните брястове
и това ще мине. И това ще мине.

ВСЕЛЕНСКА МУЗИКА

Душите пеят в страстно тържество.
Вечер е. Възторжено подвластна.
И свири вятърът със есенно листо
в градината – и призрачна, и ясна.

Докосва ни с крилете си нощта.
Соната лунна във вените прелива.
Любовни трели будят песента
на славея, трептящ в нощта красива.

А ние с теб – в прозрачното небе
ще сипем огън, пареща жарава.
С мечтите чисти, с порив на дете,
през грях и обич ще изсипваме прослава.

Величие е в страстно тържество
с небесните поеми да летим.
Като птиците – във свидното гнездо,
духовен дом с криле да сътворим.

С вселенски вихър буди ни зората.
От тайнствената святост извисени,
под влюбено крило ще тръпнат сетивата.
Със порива върховен... Възродени...

Под шепота на влюбени листа,
в градината – и призрачна, и ясна,
чрез теб открих сърцевината в любовта.
Божествен стон сред музика прекрасна.

ПЪТЕВОДЕН ФАКЕЛ

Като отчупена луна животът ми прекърши се.
Погинах. Онемях. В полусъзнание.
„О, Боже, вече свърши се!“ –
крещяха реещите мисли без стенание.
Полуживот, полумъчение, полутление.
И гаснеше съсипана зората.
Яви се Бог в жизненото преселение.
Вълшебен жезъл бе пратила съдбата.
И ти, като Ахил на бясна колесница,
доплува във живота ми като Спасител.
На врагове, на смърт удари яростна плесница.
И стана мой духовен Предводител.
Като дете ме водеше през болест и забрава.
Света показваше ми пъстрокрил, голям.
В триумф издигна ме до Любовта и Слава.
До духовните селения на Афродитиния храм.
Като бебе ме обгрижваше с божествени ръце.
Прозорец бе в съзнанието ми към земята.
Среднощен факел, изгрев и небе,
пътеводен лъч, пътека в книжнината.
Като Орфей ми пееше с лира многострунна.
На гълъб бял със чистото сърце
доведе ме до зрелостта на жената пълнолуна.
Пътеводен факел даде ми в ръце.
За да мога днес земята да обхождам
с песните, от чистата ти жар родени.
Да мога с песента си да предвождам
сърца от рими, поетичен блян пленени.

С душата влюбена с наивност на дете
да страдам, да летя, да пея и обичам.
Чрез Бог Спасител, дал ми своите криле,
над завист, подлост, с вдигната глава да тичам.
Да следвам пътя ни – от обич начертан.
Вселенска сила с мощните криле дари ми.
Към вечната поезия над Венериния храм
с пътеводен факел в тъмата озари ме.

НЕЗАБЕЛЯЗАНИ

Дете дърпа клоните на
полулегнало дърво.
Клатят се клони и листи
с детския ритъм.
Потръпват като топки,
като камбани, като ветрила.
А горе – високо
анемичните есенни лъчи
огряват при залез върховете
на високостеблените дървета.
Жълтеят тазгодишните клони.
Как бихте стояли красиво
на девойките като златни корони?
На млади невести венчани.
Клони – с любов необрани.
Кой Ви забелязва?
Кой тъгата си Ви казва?
Всички гледат от децата
скършения клон,
размотан като ветрило,
като полетял балон.
За последните лъчи,
ни за скършения клон
никой не отправя тъжен стон.

ОЖАРЕН ЦВЯТ

Да изгориш до есенно през юли
от взривовете слънчеви, огън и жупел.
А да си дърво красиво и зелено –
с резедави цветове окичено.
Да изгориш, преди да си опитало
от лятната любов на юли,
от августовското море разплискано,
от кошерите на пчелите медоносни,
от житен клас на ниви хлебородни.
А можеше до ранния септември
зелено да си, с резедави цветове.
Под звуците на слънчева Месембрия,
в духовен пир да бъдеш под небе
и влюбена зора да те докосва
с лъчите златни, с нишки златокоси.
Морето да изпръсква стръвна пяна
и мидени черупки на брега да носи.
В полето да се вихри сенокос.
Коса да пее с влюбени откоси.
Но изгоря... Опърпаха листата ти
невидими езици огнено пламтящи.
А беше талисманът във душата ми –
пролетна звезда, след сън горяща.
Какво да кажа за опърпани листа
от взривовете слънчеви през юли?
Огромна е вселената – с безкрайни правила.
Ожарен цвят, аз пак ще те целуна!

НЕНАСИТЕН КОПНЕЖ

Ненаситната сочност отдавна отмина.
Спомен държа като капка вода във дланта си.
Вятър зловещ шиба злокобно дебнеща зима.
Отмина, Любов! Отдавна не зная коя си.

В компания днес съм на тъжна и зла самота.
Отдавна загубих страстта, апетитната сочност.
Старостта се прокрадва – невидима, злостна стрела.
Не гуляя във пир, а в тъжна самотност.

Преминаваща сянка е вече за мен любовта.
Ненаситен копнеж, кога ли, защо ли отмина?
Далечен талаз е разцъфнало клонче в мечта.
Мъждукаща обич, не зная как не загина

в този живот на приятелство – вечната сянка?
Как ненаситната сочност още в мене напират.
Изплетоха мрежи от цветната бабина гранка.
Но страст и копнеж от завист и злост не умират.

Като капка вода те държа с обич в дланта си.
Свирещ вятър – разлюляваш косите ми влюбени.
Не ни победиха безбройните, бурни талази.
Надвиснала сянка. Но с тебе не бяхме изгубени.

Не утихва с годините зрял, ненаситен копнеж.
Ти ме стопляш, Любов, в нощта като светла камина.
Сред яростни бури, сред ледено зимния скреж,
като капка те пазих в дланта си. Така не погина.

ФЕНИКСЪТ ЩЕ ВЪЗКРЪСНЕ

Не мога да общувам със тъгата явно.
Любовта без тайни не прилича на пролет.
Любовният ми унес угаснал е отдавна.
За Феникса от пепел няма вече полет.

Не се сещам къде любовта е отлитнала.
Тъгата тържествено щастието изгори.
Сещам се, че съм над пропаст притихнала
и скъпия жертвеник залях със сълзи.

Заплакаха царствата от подземния свят.
Теших се със чара на съблазни злощастни.
Угасна Фениксът от живота ми тъй млад.
Не искам във болка прелестта ми да гасне.

Долетялата песен само птиците радва.
Стръвната нощ извиква любовния зов.
Всичките ми сетива в тъмнината са гладни.
Душата изстрадала храня с тъжна любов.

Стихове нашепвам на овехтелия лист
и слушам ветреца като нежна магия.
Прецеждам спомените през цедака сребрист,
но стария пейзаж не мога да скрия.

Може би ще срещна любовта ти незряла,
когато небесата от ярост се пръснат.
Когато душата си закача за паяжина бяла.
Може би тогава Фениксът ще възкръсне.

АЗ СЪМ...

Аз съм...

Позиционно искрена
връхлитам с приборя,
танцуват вълните
по моята кожа.

Тунелно търсещо,
водовъртежно бяла
заплитам се мислено
придатъчно смела.

И прииждам... Прииждам
вятърничаво луда,
директивно слята
в капките на приборя.
Аз съм...

КОГАТО СИ ОТИДЕ ЗАВАЛЯХ

Когато си замина преваля
едва забележимо, кротко.
Опитах се да се сдържа,
но бурята в мен бе страшна.

Небето ми – мастилено петно –
очаквано изплаши птиците.
Душата ми притихнало сама
извика и пречупи чувствата.

И бурята във мен не закъсня –
заформи облаци от топки,
фуча, трещя в искри и светлина,
а след това затихна и заплака.

Когато си отиде завалях...

С ДЪХ НА МОРЕ

Опитах без дъха ти да живея,
пребродила различни светове,
но вътре в мене нещо се изгуби,
изгубих се и аз без твоето небе.

Различни хора и любови срещнах,
катерих склонове, различни градове
ала в ума ми се разбиваха вълните
с дъха на синьото, бургаското море.

Толкова лета преминаха в очи ми,
топлите зими – кой ли ги брои,
но с дъх на сол примамяваше душа ми
прекрасното, бургаското море.

Този град във вените ми диша,
в този град неземеен е света,
опитах се без него да живея...
Не стана.
Затова си върнах аз света.

МОРЕ ОТ НЕОБЯТНОСТИ

Когато е дъждовно и ръми
в душата ми, обвита с облаци,
тъгата ми се стича на вълни
от неосъществени нежности.

Разплискват чувствата нега,
нагарчаща ми от несбъдности,
а болката безпомощна крещи
неистово от неизбежности.

Тогава някак плахо в мен
„слънцето” надскача себе си
и смело се промъква под дъжда,
пращайки дъга с безкрайности.

И в душата спира да ръми
в разните му там небесности –
вълните си превръщам във мечти.
Море съм аз, море от необятности.

ДНЕС ИСКАМ

Днес искам да раздавам чудеса –
какво пък толкова, така се чувствам.
Събрала арсенал от сто слънца,
които карат ме да бъда чиста.

Усмивките ще разделя на сто
и щедро ще дарявам, на който си поиска.
Попътно ще се смея до слънца,
в които вложила съм себе си и всичко.

А в дланите си, пълни със светлина,
деня ще хвана, да не си отива
не искам някой да си тръгне без слънца
и чудо. Светът е знам невероятно място.
Днес искам да раздавам чудеса...

ПЪТЕВОДИТЕЛ

Жива съм, Господи, жива...
Преодолявам чужди препятствия.
Чудя се откъде тази сила
да летя междупространствена.
Може би дори екзистенциална,
дъха си разсичам от бързане.
Жива съм, Господи, жива,
в търсене на самата себе си.
И когато моментът вълшебен
ме напъти до към звездите,
ще извикам: „Жива съм, Господи –
бъди ми пътеводител“.

ФЛИРТ С ЛЯТОТО

Как да повярвам, че зимата свърши?
Вече прокрадва се мирис на лято.
Сухите клони скандално прекърши
онзи – немирният, топлият вятър.

Мокрият сняг от земята издуха.
Луднаха пак на ята пеперуди!
Цялата зимно скроена разруха
зад планините Южнякът прокуди.

Лято е – волно, нехайно и страстно,
вейнало златни къдрици-жита.
Огнено. Влюбено. Взривоопасно.
Лято е. Птици кръжат на ята.

Лято е. Стъпва на пръсти по плажа.
Гони вълните зад девет земи.
Как да повярвам сега? Как да кажа:
– Твоя съм, Лято! До дъх ме вземи!

Как да повярвам, че вече е юни,
щом зимен спомен на прага ми спи?

Но ако лятото в миг ме целуне,
Снежна царица съм. Ще ме стопи....

РАЗПЛАКАНИ ЦВЕТЯ

На гроба ви от дълъг път присядам.
Садя цветя, защото ги обичате.
И пак се чувствам млада, много млада.
Почти дете съм – вашето момиче.

И татко пак от джоба е извадил
две ябълки, бисквити и солети.
А мама е ядосана на прага,
ала усмивка в погледа ѝ свети.

До вас се чувствам толкова спокойна,
закриляна от топлата ви ласка.
Нечакано като тополка стройна
източвам се с годините. Пораствам.

И все се връщам в бащината стряха,
че в старостта си вдъхвате ми сила.
А вие чакате с надежда плаха,
че няма да си тръгна подранила...

Но аз си тръгвам... Все догонвам влакове,
загубвам се във скоростта на дните...

Сега за вас садя цветя разплакани.
И моля се – дано да ми простите!

РАЗОМАГЪОСВАНЕ

Във кой ли замък е заспал дълбоко
от сто години омагьосан Принцът?
Надлъж кръстосах всичките посоки.
Обходих най-дълбоките провинции...

Открай докрай изучих правилата
на всички ръководства по магия.
Но той дори и есемес не ми изпрати,
трохи по пътя. За да го открия!

Пребродих всички пътища трънливи,
Краката ми са вече цели в рани.
Но вярвах в тази приказка красива –
целуна ли го, той ще ми пристане.

Но този Принц във чудеса не вярва...
Остава скрит на завет в своята кула.

За него днес различен е финалът.
...И приказката свършва тук.
На нула.

СТАРЕЦЪТ

Старикът от подлеза тихо въздъхна.
Във шапката имаше дребни монети.
Прибра си цигулката. Стегна калъфа.
Към стълбите тежко и тъжно закрета.

Цигулката жално в калъфа проплака.
С години му беше другар и опора.
С години му беше любима и стряха.
Пътечка от него към другите хора.

А той беше истински майстор на л(ъ)ка!
С какви ли не песни душите цереше.
Разтапяше най- безнадеждната мъка.
Лечител на рани – наистина беше!

Но свърши... Вдървените пръсти артритни
не могат неземния звук да извикат...,
да стоплят сърцата, да върнат мечтите.
Вълшебството свое загуби старикът.

.....

На щанда цигулката легна покорно.
Най-тъжните свои акорди изплака...
С банкнотите старецът влезе във двора.
Внезапно се спъна.
И падна във мрака...

ОСЪДЕНИ

Той е грозен и стар. А пък тя е красива!
И почтените скачат: „Как успя до я върже?
Тази обич е странна, тя на тях не отива.
Тя е смешна гротеска. Много бързо ще свърши“.

Той е стар Квазимодо, а пък тя е Снежанка.
Но в очите го гледа. И със поглед го гали.
А разумните бързо ги осъждат : „Пиянство!
ала щом изтрезнеят, те ще страдат.» ...Едва ли,

те са толкова чисти, щом си хванат ръцете.
И сами си създават малък свят с чудеса.
В него няма интриги, лицемерни съвети.
Този свят е заключен между двете сърца.

Само мъдрите казват: „Щом намерят се двама
и сред хорската завист се разлиства любов,
не палете мостове, не измисляйте драми.
Тя е дар от небето.
За света – благослов“.

НЕСРЕТНИК

„Несретник” – казваха му всички.
Но той си знаеше живота –
живота, който бе обичал.
Живот на луди обороти.

Живот, изпълнен с много екшън.
Един ли път смъртта бе близо?
Една ли зима гол посрещна,
раздал и сетната си риза?

Един ли път от глад припадал,
но скътал къшей за бедняка.
С кларнета вихрил чужди сватби,
но своя сватба не дочакал.

С пари отвсякъде заринат,
пара за себе си не скътал.
Животът на педал преминал.
Достигнал дъното на пътя.

Във малка къщица на кея,
очаква сам деня си сетен...
Край него хората се смеят.
Не спират.
...Казват – бил несретник.

ПРОЗРЕНИЕ

Когато стане равно времето,
то значи
всичко пито е платено...

Не гледай лятото в очите!
Опасно е!
По ирисите ти чете,
че ме обичаш...

ЮЛИ

Слънца, пленени в слънчогледи,
прогледнали в златисто.

В КАСИЧКАТА НА ЖИВОТА

пускам всеки ден
по монета за любов.
Някой ден
ще мога да си купя цяла...

АКО СЕГА

всеки се върне по своята пътека,
то е вместо теб
да прегръщам дърветата.
То е все едно
вместо живи цветя
във вазите пластмаса да сложа,
ако свърнем от пътя сега.
Май невъзможно е?...

А може би може?

СЛОЖИ ОБУВКИТЕ ЧЕРВЕНИ,

душата превърни в юмрук,
косите ти дори са устремени
към срещата ти с Друг.

Пръсни парфюма си, любимия,
и облечи онази малка черна рокля,
с която си неотразима.
Сложи и перли от Майорка.

Победата е предопределена,
че няма сила на света
която спира устремената жена –
сложи обувките червени!

КАФЕЗ ЗА ПТИЦИ

купих от пазара.
Да ми напомня,
че мога да летя
и да се връщам,
но само аз
да слагам катинара!...

АЛТЕРНАТИВНАТА ЖЕНА

не пита.
Алтернативната жена
покорно чака.
Алтернативната жена
не вика.
Тя се надява плахо.
Алтернативната жена
е сянка тиха
и претопено злато.
Тя няма форма
има само сетива
Изсичат я като монета,
с която плаща нечия ръка.
Безименна, безпаметна, безропотна.
Една изгубена душа.

СЪРЦЕТО МИ

линейки все сънува.
Тъй както в своя сън,
гората брадви чува...

ОРФИЧЕСКИ СЛЕДИ

Опрям глава на лакът съм от листа,
а ни разделят хиляди слова...
До бяло нажежена пропаст – липса,
която трябва в стих да извървя.

Да метна мокри струни от дъгата,
клавиши вдъхновен да подреда
и да изсвиря мост над тишината –
лиричен код към нечия душа.

Дълбоко там... една сълза да капне –
като катурнато депресно папие,
завихрила се листите ще грабне
сюита феерични снегове.

В косите мои, птици посребрени –
на мислите излитнали искри,
ще свият тайни още неродени –
невидими орфически следи.

Пробягалата златонога есен
докосна ме с прелитащи криле,
засвирил вятър песенно понесе
в ефира листа – моето сърце.

ПРОЩАЛНО

Моя вечна любов,
аз съм твоето минало.
Прежали ме,
моя свята любов.
Аз съм топлият пясък,
по когото преминаха
стъпалата
на твоя живот.

Разпилей!...
разрушената вече материя,
мойта светла душа разпилей.
Нека с вятъра литнал,
да бъда поезия –
твой античен,
лиричен музей

НАДЕЖДА

Щом стъкне мрака овъглени цигли
и рухне топъл залез в пепелта,
сякаш звезда – с лъчистите си мигли –
надзърта под клепачите тъга.

Безсъници се стичат разтопени
в очите – безнебесни пещери.
Застинали от полетите в мене,
крилете ми са вакуум от преди.

Самотен съм, когато се изгубя
във търсене на обич по следи,
затуй се рея в своето безумие,
за да не кацне, щом се утеши.

Задъхват ме несигурните плещи
с проклетите ревниви рамена.
Ръцете непрегърнати са тежки
сърдечния ми хълм да прелетят.

А само там – в гнездото на покоя –
ще пее волна моята душа!
Да бъде птица – цял живот я моля...
и клетка подир клетка – се руша.

СОНАТА НА РАЗСЪМВАНЕ

Роят се снежинки под улична лампа,
край локва с монокъл от лед
латерна на уличен вятър скрибуца –
досуц центрофуга за мед.
Жужат центробежно флуиди кристални,
прелюдия свирещ студа –
свиरेпо забива в хладните преспи
акордно искрящи жила.
Градът като орган припява тревожно,
протегнал комин до комин,
санирали вежди, постройките пъшкат
оргазми сред облаци дим.
Колите притичват, развели опашки –
прояждат сценичния мрак.
Мърморещ в завесите – падащи дипли –
сърдит снегорин-котарак.
Мъглите изпридайки, сплитат дантели
огради със нокти от скреж –
в парцелите сгушен, увит като суши
един безграничен копнеж.
Разкъсало жици лежи петолиние,
във електрошок – и мълчи.
С пробити джобове, подритвайки ключа,
светът безбетховно върви.

Отеква анданте от стъпки в Луната –
прегърнала сребърен зрак,
понася се, в танцови вихри минава –
на космос от уличен знак.
Сонатата стихва...
и лампите гаснат...
сезонът лежи уморен.
И с флейта южняшка разтапя афиша
вълшебният, пролетен ден.

ПИСМО ДО ЕДНА БЪЛГАРКА

По листа бял – носия на жена –
шевица-стих с любов ще избродирам.
Препаска от метафорите сам –
с две пафти от ръце ще инкрустирам.

Ще сгъна плик – до моята мечта.
И сбъждане с адреса ще напиша
в дантелите за стройната снага...
Но българката – трудно се описва.

От устните ми сладостно полепнал,
ще скрие пликът бяло деколте.
Загърбил ме, косичника отметнал –
ще ме подкани: „Хайде!“... „Накъде?“

Ще го изпратя с птичите ята,
с неведоми течения в небето.
Приших му своите длани за крила –
те знаят пътя – пътя към сърцето.

Когато го получиш, ще вали,
тъгата ми небето ще изплаква.
С прегръдка топла листа приглади...
и премени се... Отговор очаквам.

ХАЙДУШКА ЕСЕН

Вятър върлувал снощи в гората
в сив ямурлук от мъгла,
шумките тръпнат слънчево златни –
нанизи лятна нега.
Есенна песен пее хармана,
тичащ из зрели жита.
Бистро аязмо крие във пазва
перлен гердан от роса.
Руйна омара пладни над къра...
Глутница сиво небе –
дебне прикрита с плажни чадъри
гриви на морски коне.
Чифте пищови сърчно разпасал –
пали фитила с чакмак,
люто попържащ облак брадясал –
влажен барутът е пак.
Бори хайдушки шепнат закани,
склучили остри вежди.
Друмите стягат, примки събрали –
кой планините държи?
Блясват ножове в ручей гневни,
ехо зове – свобода.
Билки-знахари баят целебно
в пръските „жива вода“.
Птици, за сбогом, тъжно се реят –
маха пияно поле.
Сладки куршуми гроздето лее –
хорски неволи да спре.
Малка сълза на небето в окото –
бащина, скъпа земя!...
Аз съм ограбил безкрайния космос –
с тази прекрасна страна!

ДАЛИ ЩЕ СИ МАГИЯ?

Понякога си път във моя ден.
Понякога си пейка за отмора.
Понякога си песенен рефрен –
една усмивка сред море от хора.

Понякога те търся като свещ –
в треперещо-бездумните ми нощи
да ступиш мрака. После да сбереш
сърцето ми. А после... Още! Още!

Понякога те търся... Но не знам
дали желая аз да те открия.
Един своеобразен Ин и Ян...
Ако те имам, ще ли си магия?

В ГРАДА НА ЛИПИТЕ

В града на липите е тихо
и мислите, топчета град,
убиват в мен всяка усмивка
и плахия опит за грях.

В града на липите без обич...
Рисува художникът в мен
очите ми – тъжни бонбони,
ненужните устни от мед.

В града на липите...
Сама съм.
И може би по-добре
заплувала, там, в аромата им –
във липово, нежно море,
да разбере, че не трябва
да прося човешка любов,
а с кротко смирение, вяра
да я открия във Бог.

КОЛКО МУ Е ДА СИ ГУЩЕРЧЕ НА ПРИПЕК

Минало и бъдеще какво са?
Аз живея в този миг, със теб.
Равенството следва след въпроса.
Хаосът е строго подреден.
Кой ли мъж последно ще обичам?
Отговора знае само Бог.
Гущерче съм днес и се препичам
слънчево щом смигаш от Разлог.
Колко му е? Триста километра.
Колко му е? Звън на телефон.
И летиш във скоростната лента,
гладко бръснат, с черен джип Пежо.
Само миг морето ще е люлка.
Само миг се любим на брега.
Само миг в очите ми – светулки –
ще изгрееш. После ще боля.
Ще боля до залеза, във който
се зачене мигче светлина
и отново ти, разбойнико,
извикаш:
– Идвам! Искam те! Сега!

НА РЪБА

Вековното наследство е в руини,
стърчат от тях злокобно ръб до ръб,
а бизнеса заместиха комбини –
око за долар, лев за зъб...

Модерната ни, сбъркана държава
народа си притиска към ръба.
Едната ѝ ръка уж нещо дава,
а другата ни удря по гърба.

А хората напират да живеят
и упорито кретат на ръба.
Успяват някои да оцелеят,
а други – не – в неравната борба.

Това е цял народ от алпинисти –
понесъл непосилната съдба,
в пространството и времето единствен
успява да живее на ръба.

НЕПОДОЗИРАНО

Животът е понякога жесток,
а на моменти – закачлив, комичен.
Понякога докарва ни до шок,
а друг път е студено прагматичен.

Животът е безкрайно многолик –
дарява ни с блаженство и с невроза.
За нас е ценен всеки негов миг –
дори досадната житейска проза.

Не подозираме, че красотата
понякога и в прозата се крие,
защото тя е поглед към света,
от който неразделна част сме ние.

СКОРО ЩЕ НАСТЪПИ ЛЯТО

Не ми е лесно да се взирам в тъмното,
когато светлото е някъде далече.
Мечтите си да събирам в шепичка,
да чакам да им порастат крилете.
Когато съм невидима за другите
да бъда видима за себе си .
А щом приема, че така стоят нещата,
ще трябва още малко да почакам.
Тогава прозорецът в душата ми ще светне.
Една звезда ще акостира привечер
в сърцето, ще разбере, че пиша за морето.
А тихото минаване на птиче ято,
ще ми припомни, че скоро ще настъпи лято.

ЗЕМЯТА НИ Е ЖАДНА ЗА ОБИЧАНЕ

Земята ни е жадна за обичане,
а стомните ѝ празни са отдавна.
Земята ни е жадна за обичане
и сълзите си в дъждове излива.
А ний объркани се вкопчваме
във корените на дървото родословно.
Земята ни е жадна за обичане.
Прекуршен житен клас останал в ниското.
Потънало в забрава цвете, загубило
от аромата си, а ний объркани
се вслушваме да чуем песен истинска,
която над Родопите се носи,
а после... извисява се във Космоса.
Земята ни е жадна за обичане —
с лице, застинало в гримаса,
и толкова човешка мъка крие!
Земята ни крещи неистово и моли ни
да вдигнем в нейна чест наздравици!
Земята ни е жадна за обичане!
Ей, хора, да напълним стомните!

ЗАВРЪЩАНЕ

Незнайни сили ме отвеждат
под вишната, отрупана със цвят.
Зарони ли се тая бяла хубост,
политат по детински чисти,
мечтите ми с полепнала по тях тъга.
Присядам и притихвам под дървото,
свидетел ням на моя смел копнеж –
по полета на птиците кръжащи,
в двора ни, изпълнен с тишина.
А времето се сгушва уморено,
прелиства спомени във утринта.
Присядам и притихвам под дървото –
свидетел ням на моя смел копнеж
и влюбена съм толкова отдавна,
във птичия, в гордия летеж!
Незнайни сили отново ме отвеждат,
под вишната, отрупана със цвят.
И тихо е, тъй тихо под дървото –
свидетел ням на моя малък свят.

В ШЕПИТЕ СИ СБИРАХ СВЕТЛИНА...

На този свят дойдох във утринта
и изгрева видях зад склона.
И все пред мен е хубостта
на слънцето в лъчи обляно!

В шепите си сбирах светлина,
а облаците ме заливаха със радост!
И ненапразно аз живях,
години пазех светлото в себе си.

Застанала на хълма, на високото,
прогонвах лепнешката сивота.
Отминавах злобата и завистта,
превърщах в пепел мрака.

НАЙ-ДОБРИТЕ РЪЦЕ

За ръце, които са вплетени с обич
съм прочела безброй редове.
Днес реших за ръцете на моята майка
да напиша накратко, в стихове.
Те са грапави, възрастта си личи,
но са истински, най-добрите ръце!
Топлината от тях на талази струи.
Добрината в тях се е вплела,
в тези две – тъй човешки ръце!
Те разказват, няма смисъл да питаш,
и са скрили във своите пръсти
майчина обич и безброй добрини.
За ръцете на моята майка реших да напиша,
но в очите ми дъжд заваля...
Този дъжд е с любов пренаситен!
За ръцете ти грапави, мамо, ми домиля!

ЖЕНА СЪМ...

Жена съм като всички други
и все пак толкова различна.
Понякога докосвам висините,
допирам блясъка им шепнешком.

А после, после пак е тихо
и става ясно, че звездите са далече.
А аз реална съм, не съм измислица –
присядам на земята пипнешком.

И зная, гордостта ми е на птица,
понесла на крилете крехки своя свят.
И няма как да съм мечта за някой рицар.
Не, няма как, аз силна съм жена!

Жена съм като всички други
и все пак толкова различна...

ДЕТСТВОТО СИ ОТИВА

Къде остана детството се питам
и детското в безгрижното дете,
което си играеше със котките
и правеше какво ли още не.

Захласната по времето прекрасно
по пясъка чертаеше мечти,
с звездите си говореше до късно
и спореше с луната до зори.

Порасна някак си прибързано
все гонеща поредната мечта,
която сграбчваше във ъгъла –
в душата ѝ поникваха крила.

Живота и поискано изкуство
лудетината хвана за ръка –
по пътищата, ориентир от Бога,
превърна се във хубава жена.

С ОЧИТЕ НА ДЕТСКИТЕ ГОДИНИ

Пораснала, с очите на дете,
все още гледам на света си.
Животът ми — безоблачно небе —
на моите четиринадесет години.

Успехите са кошница с цветя,
приятелите — достижимо верни.
Морето пристан, не мечта,
с което често си говоря.

Ваканцията — кратка суета
на моите четиринадесет години.
Все още се уча да летя
с очите на детските години.

МОЯТ СВЯТ

Препускаща от зала на зала,
домашните пиша на крак.
Животът – гимнастика фина,
приятелките – гимнастички от ранг.

Родителите – разбиращо верни,
треньорката – вечно до мен,
Светът ми е огромно богатство,
победите са моя реванш.

Мечтите – реална представа,
крилете – отдавна свалих.
Животът ми все още е зала,
мислите ми имат си път.

Препускаща от зала на зала,
уроците уча на крак.
Приятелките – гимнастички от класа –
щастлива съм в моя си свят.

ВАКАНЦИОННИ ДНИ

Откога жадувам за ваканционните дни –
толкова кратки, две седмици само.
Между тренировки, уроци и тишини
времето ми е някак малко обрано.

Август, морето и само аз –
три думи само, а смисъл огромен.
Ваканция, тийнейджър и луди неща
за себе си искам ей тъй да направя.

Ежедневието да изгоня далеч,
да разчупя света си, да забравя
за тренировки, уроци и за часа,
който винаги се налага да гоня.

Откога жадувам за ваканционните дни
толкова кратки, четиринадесет дни само,
в които ще сбъдвам позаспали мечти
и ще съм себе си – нова и цяла.

ДНЕС

Ето ме днес някак пораснала –
вечно търсеща и прибързваща.
Очите ми – пълни с тайни,
устните – цвете разцъфнало.

Ненаситна като кладенец,
от които пият приятели,
пълня, преливам водите си,
попиваща дъждове от щастие.

И ги преплигам в усмивките си,
в отмитите стъпки по пясъка.
Небето ми е с цвят на вълшебство,
очите ми – откриващи тайнство.

МЕЧТА

Дали това момиченце бях аз
с къси плитки, стърчащи наляво,
и с набор усмивки и мечти
в очите, светулки безкрайни?

Любопитно безгрижна, синя
хиляди въпроси задаваща в час.
За мен светът бе някак огромен –
мама, вселената, прелитаща в кръг.

Когато пораснах, подобно звезда,
и разпознах хиляди други вселени,
замечтах отново, планетно добра
за късите плитки, стърчащо наляво.

За детството, незабравимите дни,
пълни с вълшебството от звездите,
за безгрижното време и набор мечти,
изглеждащи смешно днес, но безценно.

БОГОЯВЛЕНИЕ

Жребчето ѝ тъничко цвили,
свободно и необяздено,
но тънката бяла кобила
сякаш не го забелязва.

Тя не помни предишните ери,
не познава живот без юзди
и послушно прескача бариери.
Или ги посреща с гърди.

Тя не мисли седлото за бreme,
нито иска да хвърли ездача,
не усеща петите в корема,
не препуска в галоп, бавно крачи

и грижливо крепи го на гръб –
да не падне човекът с камшика,
да не счупи ръка или зъб...
Тя със болката вече е свикнала.

Невредим ще си тръгне ездачът,
тя – ще бърза, за да опази
от тежките шпори на здрача
жребчето си необяздено.

СТРАХ

Да преживеем тази зима –
под нежната кора на скрежа,
където, гъвкав като риба,
животът се изплъзва неизбежно
и се укрива в дълбините.

Да пропълзим по хребета на дните –
до тънкото ухание на вятър, който
слиза от високото.

Да доживеем следващото лято,
заченато от пролетните сокове.

Под сипкавия, равномерен ритъм
на отзвъняващите във копита
да се смълчим. И да отънем в есен –
под тесните поли на сенките,
в червено-жълтите процесии
на слънцето...

Но ето – стрелват се,
просветват като риби под леда,
замръзват, за да се спасят, душите ни –
да не заседнат като кост
във гърлото на Времето
и да го разгневят.

И бързат те, нетленните,
изплъзват му се – като рибите.
От страх. И се укриват зад гърба му.
В дълбините...

И ту се раждат, ту умират,
реят се или потъват.
Но живеят.

ЗЕМЯ

Синът ни мечтае да е Капитан. Пилот и Мореплавател.
Да кръстосва големия син Океан. И да командва Вятъра.

А ние край него почти не спим, като сенки без тяло –
хем се мъчим да приземим общото си Начало,

хем опитомяваме ветрове, дето Него очакват,
кърпим и двата си чифта криле, дето сами не размахваме.

Отдавна знаем, че онзи,

Крилатият – и насрещният, и по пътният,
е подъл враг, не само приятел. И току-така не отстъпва,

но пак търсим пътеки въздушни, платна бързае да ушим
и тайно пазим парченце суша – срещу внезапни стихии.

Та ако утре реши да обърне лице непостоянният Вятър
срещу тези тънки платна и прозрачни криле
на Пилота и Мореплавателя,

Земя да вижда нашият Капитан – тя да го приютява...

Ала Небе да си има.

И Океан.

За да лети.

И да плава.

ИГЛАРНИКЪТ НА БАБА

Забиват се, като игли,
годините в кълбото на живота ми.
А то се свива по-навътре в себе си –
само в страха от следващо убождане,
предчувстващо умората и болката.
Едно бодливо и настръхнало зверче,
досуш като игларника на баба ми,
когато го окачва на стената.
И го пробожда с новата игла –
да я запази от изгубване,
за да закърпи някой ден
протритите ръкави на жилетката...
И аз, по навика от детството,
се втренчвам във игларника, забивайки
поредната игла в сърцето му.
Да я запазя от изгубване,
да ми послужи някой ден,
за да пришия кръпките на смисъла.
За да опазя още малко вярата
в превъплъщението на Кълбото –
от настръхнало, безименно зверче
в едно напето таралежче,
крепящо във блестящите иглички на гърба си
Ябълка.

Плодът на истинското щастие.

ПАСИЩА

Колко гъвкави хълбоци имаш!
И не трепваш от близката ласка...
Зная, моя случайна кобилке,
че си търсиш най-тучното пасище,
но защо си нагоре поела?
Вече рядко се качват конете
над това изоставено село,
край което замръкваме двете.
И чия си? Самичка ли скиташ
без стопанин, без повод, без стадо?...

Колко стари изглеждат очите ти,
а пък тялото още е младо!

Кротко гледаш, не ще да си дива.
И от мен въобще не се плашиш:
газиш треската, хрупаш коприва
и размахваш изящна опашка.
Ти май бягаш далеч от конете.
Аз пък бягам далече от хора.
Но случайно ли носим и двете
тази своя безкрайна умора?
Да, замръкваме с теб нависоко,
но свободни дали ще осъмнем
или, всяка във своята посока,
ще се върне. Сама. И безмълвна.
Ето, слънцето залезно близва
твоята грива – горяща пътека...

Ти нагоре по хълма възлизаш.
Аз надолу, към равното, кретам.

ВОДА (НЕ) ЗА ПРИЧАСТИЕ

Водата...

Тя дали ще разбере,
че пръстите ѝ
стискат много грубо
и спират дъх човешки?!

Пак тече...

Пробита костенуркова коруба
е слабата ни вяра във Добро,
което сме оставили зад прага,
заклучили, загърбили... Защо
се чудим, че късметът ни избяга
и Девата дори над нас не бди
(нали е майчица и
трябва да прощава)?!

Дали?!

Щом днес човешките души
тъй буренявали са
в див синап и щавляк,
сред който нищо вече не расте.
Апатията – просекиня бледа
по кръстопътите в
безчувствено сърце
клечи и проси.

Пирова победа

са всичките ни вещи и пари...

Ще купим ли живот и глътка слънце?!

Отиваме си...

В тъмното расте

Смъртта, отгледана от
просенично зрънце.

NYMPHAEA ALBA

Бяла като
порцеланова лилия,
забравила вкуса на водата,
троша се в полунощ,
за да се огледам в парчетата,
които хапят и падат.
Студен е онзи час,
в който заспиваш.
А аз съм няма
и гласът ми е дим.
Задавя ме и чезне,
безсилен да прогони мрака,
който няма лице, нито форма –
призрак на изгубена жена,
живяла някъде в
дълбокото ми минало
и носеща моето име
като камелия на
прозрачното си рамо.
Преди да се роди слънцето
и да погълне страховете ми,
аз съм само два такта от музика,
която няма кой да изсвири.
А белите лилии са мръсни
и прокълната е водата в блатото.
Не ме събуждай!
Утре ще бъде вчера.
Когато...
Тогава.

РАЗСЪМВА СЕ...

Черната овца на мойте мисли
тръните на изгрева пасе.
Инатливо. Капки кръв нечиста
по росата като бавен блус тече.
Алено, нагарчащо мастило.
Бялото перо на сънен час
пише строфи.
В чашките си свили
сънища, лалета губят свят.
И се ронят листи прецъфтели.
Осланени. Рано. Жилна чан
тишината. Ноти черно-бели
(пух от клюмнали глухарчета)
хвърчат.

БЕЗ ЗАХАР

Направи ми кафе...
И не питай защо са зелени
тези ириса, пълни
със дъжд, с некосена трева.
Гасне слънцето в тях
и е много, безумно студено
в тази моя огромна,
нечовешки голяма душа.
Направи ми кафе...
От покоя вземи щипка сладост,
много малка, тръстикова бучица –
вятър и страст.
Като мрежа на паяк е тъничка
моята радост
и от дългия шепот
дрезгавее, горчи моят глас.
Направи ми кафе...
Горещо и черно – жив дявол.
Нека с пръсти от дим
ме прегърне и стопли... Прости,
че и в твоите шепи
сложих камъче горест. Отляво
като порта към ада
зейва мойто сърце. Затвори!

ДВА ЧАСА ПРЕДИ ОБЕД

Когато челото ми гори
усещаш ли – ухае на праскови?!
Между мен и теб
разстоянието е точно
дъх и... една пролет.
А обещаха, че няма да вали
и дъждът не смее да заплаче.
Любовта ни е скитница
и щурмува на стоп небето,
онова седмото,
което пази ключа
за най-съкровения ни мечти.
Целуни ме!
Миг преди
душата ми да обърне гръб
на „...така казват хората“
и отчаяна да запищи...
Лято е.

ГРАДСКИ ПЕЙЗАЖИ

Бели лебеди са
облаците от стъкло
в един измислен свят
на бродници – надежди.
Кажи ми колко струва
и защо
тъй бързо се разваля
крехка нежност?!
И после просяци – минути
ни крадат
забравени по пейки гладиоли
и снимки на вечерен,
шумен град,
душите уловил ни –
плахи, голи.
Окъсани билбордове висят.
Рекламите избягали се скитат,
като цигарен дим
над делника трептят
и глождат в кучешки очи
до кофи свити –
самотни помяри, без вина,
осъдени да носят
свойта участ
и дъвчат утрото – боклук
на Вечността,
небрежно хвърлен,
като хляб
на гладно куче.

РАЗКАЗВАЧКАТА НА ПРИКАЗКИ

Не смея, моя любов, да разпалвам мечтите ти песенни.
Аз съм глас само, идващ от времето –
през хиляда светлинни години любов и тъга,
изпети от поетите влюбени в рими, сияйни и нежни.

Не смея, моя любов, да тревожа деня ти с очакване.
Аз съм мисъл, дошла в слънчев ден,
заредена с искрите на хиляди влюбени мигове –
поток от неа сред света, в който скучно живееш.

Не смея, моя любов, да изпълвам с
копнежи за огнена страст
вселената звездна над главата ти нощем.
Аз съм само поток светлина, на която бленуват поетите
и ме търсят в жената до тях, озарена чрез техните песни.
Аз съм мисъл и глас, и копнеж, път,
по който вървиш през живота.
Глас – в гласа на жената до теб, мисъл –
в твоята мисъл за нея,
Блян – в живота да стигнеш безсмъртие.
И когато в стих озарен твой ден е, а нощта –
споделена и споменна,

аз ще знам: не в свадливата, стара вече жена,
с която отдавна си знаете думите, мислите, дните, минутите –
В мен си влюбен – безпътен поток от хиляда години любов.
В мен си влюбен винаги – и в нея чрез мене.

СЪБУЖДАНЕ НА ВТОРИЯ ДЕН ОТ СЪТВОРЯВАНЕТО НА СВЕТА

Скреж и сива мъгла, кал и зъзнещи клони:
днес денят не ще да изгрее.

Няма врабчовци, няма гарги дори,
а небето сред нищото тлее.

Силуети от влажен картон
като сенки се плъзгат страхливо:
сиви хора сред сиви стени,
празен поглед зареяли в сивото.

Нарисувай ми сняг:
как покрил е света
плътно, равно, от снощи.
Нарисувай го бял,
без следи от коли –
само сняг върху сивия град
без мъгла и без облаци – чисто.

А когато зад снежния изток
изтърколи се сънено слънцето,
нарисувай го пак как топи се,
как звъни под капчука
засмяно и бистро,
как се рони от клоните,
и изчезва в лехите.

Залезът нека изгрее на запад –
нарисувай го с повече слънчево,
а под него – поляни от звезди и кокичета
да ухаят нощносини и кичести.

И безсънни да бродят с погледи хората
да дочакат другото утро,
да излязат навън, после всеки където е,
да се хванат света да почистят.

ДИАМАНТИ ВАЛЯТ ОТ НОЩТА

Обичам среднощния път
сред тъмна гора,
нагоре по стръмното
до върха и направо
в небето:
голи клони,
скали,
дерета и пропаст,
тъмна гладка пътека –
само осева линия видима;
земята, на пръсти застанала,
си говори с небето,
което ѝ сваля звезди.

И как да науча
кои са слънца,
кои са планети,
кои са си просто
сателитен боклук
без никаква стойност?

От нощта диаманти ваят
и стъклени перли,
станиолчета,
камъни хвърлени –
„Пикник край пътя“ –
Сталкер, който повтаря:
„Дари ни на всички
щастие!
Даром!
За всички!“

Просветват,
заминават,
избухват и падат,
трепкат;
а ние разчитаме
послания тайнствени –
който каквото си няма,
чете го в нощта новолунна -
дъжд от звезди,
даром мечти
в доба сънна безлунна,
безподобна,
дива,
магическа,
затаила дъха:
Земята отива на среща с небето
и си шепнат
за пролет отново
без порой
от звезди.

АКО ЗВЕЗДА ВЪВ ШЕПИТЕ ТИ ПАДНЕ

На М.

Аз... няма никога да ти достигам.
И мойта липса... ще те хапе.
Ще те провалям. И ще те въздигам!
В сърцето ти
ще капя...

Но няма как да ти достигна, няма!
В очите ти се блъскат две посоки.
А Любовта е приказка. Не драма.
И моите мечти... са тъй високи!

Виж, нишката на дните се скъсява.
Разплита се в калта на битието...
И кой ще каже – колко ни остава?
Кой има право да вине сърцето?

Студено е. Една звезда над пътя –
в най-калната му локва се оглежда.
Аз знам, че нямаш сили да пристъпиш...
Но толкова приличаш... на надежда!

Не се страхувай! Няма да угасна.
Дори и от високо – ще ти светя...
Аз... просто не намерих своето място
във твоите очи... И под небето.

Мълчи, Любов! Посоките са хладни.
Предначертан е пътят ни. И краен.
Ако звезда във шепите ти падне –
дано
да ме познаеш.

ГРАДЪТ Е СТИХНАЛ ПРЕДНОВОГОДИШНО...

На М.

Градът е стихнал предновогодишно...
Събрала е семейството елхата.
Да не драматизираме излишно!
На две-три крачки само е вратата...

Недей да търсиш подходящи думи!
След тях е по-горчива тишината...
Ако прегърнеш улицата шумна –
след миг ще се размиеш във тълпата...

Отдавна съм изгубила очите,
с които мога пак да те позная...
Далечните посоки на звездите
над мен студено обещава Рая.

Прозорецът под стряхата ми зимна
с последна топлина ще те догони...
Нататък вече – ще съм само име,
което утре няма да си спомняш.

А по-нататък – всичко ще е просто.
Очите ти ще паднат на земята.
Жена ти всеки ден ще кани гости,
маскирайки с охолство рутината...

Студено ще блести елхата пищна.
Да можеше да поговориш с нея!
А в спалнята – разкош! И друго нищо...

Дори и стих не може да я сгрее.

... Вън бурята за миг те спря с въздишка...

В гърба те блъсна после. И заплака.

Не ме мисли! Аз тази нощ ще пиша
как никой като мен не те е чакал...

ПО СЪМНАЛО, ПО СЪМНАЛО, КОГАТО

На М.

По съмнало, по съмнало, когато
блестят на Изгрева сълзите...
Когато ги събирам по тревата,
и ги подреждам във очите...

По съмнало, по съмнало, когато
надигат страстен вик петлите,
мечтите ми, високите, когато
заседнат ниско в плитчините —

единствено, единствено тогава
се уча как без теб да дишам!
Денят ме учи как да те забравя.
Но вечерта... на теб мирише!

По съмнало, по съмнало съм само
една въздишка премълчана...
Нетраен аромат на твойто рамо.
Или предчувствие за рана.

По съмнало съм много тъжна песен,
в която те обича всяка нота...
Но хоризонтът е предзимно тесен!
По-тесен от квадрата на Живота.

Ала без думи песента е няма...
Аранжиментът е различен.
Защото в текста никъде те няма.
Но всяка нота те обича!

НА ДНИТЕ С ВЯТЪРНИТЕ МЕЛНИЦИ

На М.

На дните с вятърните мелници
не мога повече да споря!
Ще разседлая всички делници!
Ще литна празнично нагоре!

С душа над пътищата, калните,
от най-високото ще светна.
И няма повече нормалните
да връзват лудостта ми цветна.

Нормалните, най-вече лошите,
от щастие ще се напият!
И само кучето ми в нощите
по-тъжно от чакал ще вие.

Ще го натирят с кол богатите!
А бедните – ще го нахранят..
На залеза сълзите, златните,
във моя свят ще го поканят...

Напук на всички понеделници –
ще се превърна във неделя!
Напук на вятърните мелници –
брашно с нормалните не мея!

Ще пия вино със безделници!
Почти естествено безумна..
Напук на вятърните мелници –
на тръгване ще те целуна!

Но, моля те! Не пий до съмване!
Че изгревът... не ми прилича!
Виж, залезът... е като сбъдване!
По залез само... ме обичай!

И избърши сълзата, мъжката...
Аз... няма да съм ти далече!
Ще съм една звезда над къщата,
в която се прибираш вечер.

РЪЦЕТЕ НИ, КОГАТО ЗАМЪЛЧАТ...

На М.

Ръцете ни, когато замълчат...
И затрептят сърцата ни... отдысно.
И думите, когато загорчат,
захвърлени в пространството ни тясно...

Когато сме изчерпани... до звук!
И нощите са равни на... безкрая.
И ми е все едно дали си тук,
или си зад стената, в друга стая –

тогава сутрин ще се будя в пет.
Ще пренебрегна факта, че съм Птица.
И факта, че минавам за Поет.
И просто... ще замеся за мекици!

Кафето, с вкус на вчерашна вина,
ще ни събира в кухнята за кратко.
Стрелките ще отмерват... тишина.
И моите сълзи ще са... в тетрадка!

А покривът ни общ... ще ни дели!
Аз чак до мръкнало ще ровя в двора...
Живял си го, и знаеш. Не боли.
Какво, пък! Тъй живеят всички хора...

Обядът, както винаги, е в два.
Вечерята е... кой където сvari.
За огъня ще донесеш дърва.
А аз ще ида после за цигари.

И надвечер студеният ни праг
ако случаен гостенин прекрачи –
от Господ ще ни е по-мил и драг!
Без него самота довява здрача...

Но той... ще поразчупи от леда.
И даже смях в очите ни ще плисне!
Ще го изпратим после, за беда...
И тишината тежко ще увисне.

Тогава ще разполовим нощта
на спалнята на двете половини...
И в брачна, споделена самота –
ще минат още двадесет години.

Аз мога да се будя точно в пет!
И на съпруга мога да приличам! –
Душата – празна. Къщата – наред.
Но... ти такава... как ще ме обичаш

КАК СИ ТРЪГВА ЛЮБОВТА

Аз зная как си тръгва Любовта.
Жигосана със знак за безнадежност.
Живяла със усещане за дом,
ръце грижовни и за нежност.

Уплашена, със парещи очи.
Със хиляди въпроси във главата.
Объркана от спомени-стрели
и без светулки в тъмнината.

С устни – напукани до кръв.
Блуждаеща. Отричаща живота.
Без упрек за внезапна смърт,
без знак за пътя към Голгота.

Приведена, с раздрани колене.
Охулена, жестоко наранена.
Загубила разсъдъка от скръб,
че няма корен, че е опетнена.

Така си тръгва Любовта.
Без въздух, а сърцето блъска.
Завесата след нея пада.
На Любовта сърцето ѝ се пръска...

ПЕРЛИ В МИДИ

Харесвам мъжките мъже –
онези дето знаят си цената.
Изреченото не делят на две
и вкоренени са в земята.

Самите те са без крила,
но пазят чифт – за своите любими.
Намятат им ги с лекота
и облаците тъмни стават сини.

Такива истински мъже
на фарове в море приличат.
Пленяват с мека светлина.
Печелят – могат да обичат.

С тях и жените са жени –
обичани, щастливи и свенливи.
Въздушни. Със сигурността,
че няма страшно, че са перли в миди.

СЛУГА И ВЛАДЕТЕЛ

Бях Вятър... Слушай ме сега.
На мен подвластни бяха времената.
Летях напред, пътувах и назад.
Епохите ми бяха свободата.

Преминах през какво ли не –
на сътворения съм бил свидетел.
Ядях и пиех с богове.
Слуга бях, бях и владетел.

Пях песни в ледените планини,
когато хващаха ме бесовете.
По вълчи виех вдън гори.
От ходене кървяха ми нозете.

От камъните построих скали.
И слънцето до мене беше.
Когато носех го на гръб,
гореше кожата. Болеше.

Във шепите си носех чудеса.
Бохемски ги пилеех по земята.
Бях рай, превръщах се и в ад,
защото ме крепеше свободата.

Бях Вятър... Но съм уморен.
Олово сякаш имам във крилете.
Как иска ми се да заспя
и някой ден да се родя във цвете...

ОЧИ НА ХОРА...

Очи свирепи във свирепо време.
Безизразни, убиващи очи.
Изхранващи се с плът уязвима,
със крехки и пречистени души.

Очи – ножове, режещи охотно
без основания. По навик може би.
Единствено, защото са решили,
че трябва друг да го боли.

Очи студени, дебнещи за жертви.
Изсмукващи живот и светлина.
Унищожаващи, егоистични...
Очи на хора без сърца.

ЗА ТАТКОТО ЛЮБИМ И ЗА ДЕТЕТО...

Тя – малката ти дъщеря
отдавна, татко е голяма.
Но ти запазил си страха,
че някой ще ѝ стори рана.

Закриляш я във мисълта.
Единствена, невинна, мила.
Пораснала. Самостоятелна жена,
детето неумело скрила.

Подсеща те за младостта,
за хубавото ваше време –
как галил си къдриците с ръка,
как вързал си разкошните кордели.

За първото ѝ колело...
Поредно изпитание за двама.
За малките треперещи крачета,
за неотлъчното ти рамо.

За нея ще си винаги красив!
Чаровник със звездички във очите.
Най-силният обичащ мъж
и светлина зелена за мечтите.

А тя – грижовната ти дъщеря
е подредила спомените във сърцето
и ще ги помни вечно. До живот!
За таткото любим и за детето...

ДА ТЕ ЗАЛЮБИ САМОДИВА

Древната символика е закодирала
слънчева усмивка в слънчевия сплит.
Цяла нощ не спя. За теб съм избродирала
ленени шевици ситен маргарит.

Ще се сбъдне явно старото пророчество,
че след залез слънце ще ме похитиш.
В полунощ ме чакай в самодивско сборище -
млада и порочна целуни ме ти.

ОСОБЕН УРОК

Той се казва Реми¹ и ми прави компания
(в неприлично студената самота с главна буква)
да суша пред камината тайни желания.
Бяла мечка в прозореца отривисто почуква.

Мотопедът лети по парижките улици
и развявам коси изпод грозната каска.
Не очаквам да стана носител на Пулицър,
но по гърба ми личат белези от одраскано.

¹ Remy Martin

ТВОЕТО ИМЕ

От щастие е обградено името ти,
но в спомените ми потракваш
по улици, белязани от студ и самота.
Развяваш кожената си тужурка
в забравени тунели на метрото,
а мислите си – в следващия век.

След толкова години срещнах някого,
чието име се усмихва в превода.

ЮЛСКИ ВЯТЪР

Ти си вятърът, рошещ косите ми
и танцуващ меренге на кея.
Сред узрели смокини и пъпеши
свириш с пръсти, а после се смееш.

И подобно на морските зайчета
деликатно и лятно ме галиш,
сякаш свириш прелюд на Рахманинов,
сякаш пишеш сонети за Лаура.

Посред летния шум на разсъмване
чувам моето име да шепнеш
и протягам ръцете си в тъмното
да докосна обичана песен.

ГОРЕЩО ЛЯТО

Утрото изригва в пламъци
зад хоризонти млечно бели
и лодките са вестоносни странници
с копнежи към брега поели.

Слънцето в душата ми наднича
зад мислите ми съкровени, нежни
и бялата ми риза безсрамно разсъблича
на самотни плажове безбрежни.

Залезите са оранжево-вълшебни,
зад върхове на планини омайни
и облаците са принцове неземни,
в нощите с мечти потайни.

Под звезди танцувам гола,
край огньовете самодивски, диви
и вятърът ми е любовник страстен
с пориви безкрайни и красиви,

и аз политам с птици в ято,
към безкрайно и горещо лято.

БОЛКА

Не се сърди, че слънцето залязва,
нито че дъждът вали,
и когато от теб си тръгва някой...,
винаги боли.

Като шалове, носени от вятъра,
танцуваме с цветни мечти,
и миражи раждат се на хоризонта,
и когато ги достигнем....,
пак боли.

ПРЕВЪРНИ СЕ В МАГИЯ

Превърни се във остров, да избягам,
когато от безпътица изгубвам следата.
Превърни се в оазис, където отивам
и когато за ласки съм жадна,
с теб да заспивам.

Превърни се във вино, да те изпия,
когато искам да съм пияна до забрава.
Превърни се в пустиня, в която да скитам
и под жаркото слънце,
от любов да умирам.

Превърни се във вятър, с теб да полетя,
когато не искам да газя в калта.
Превърни се във буря, с която танцувам,
защото обичам
с теб да лудувам.

Превърни се в стихия, за да се смиря,
когато от болка душата е скъсана струна.
Превърни се в магия, която лекува
и като нежна луна,
да те целувам.

С ДУШАТА НА ЦВЕТЕ

Недей заключва сетивата ми,
под маската на обич благоприлична,
стихии бушуват в душата ми,
аз не съм икона безлична.

Недей оковава живота ми,
под привидна любов всеотдайна,
огньовете разпалват страстта ми,
аз не съм сянка потайна.

Недей убива смеха ми,
със силата на мъдри съвети,
пеперуди се раждат в очите ми,
аз съм с душата на цвете.

ЛЮБОВ СИ ИЗМИСЛИ

„Когато си на дъното на пъкъла...”

Д. Дамянов

Когато от раздяла си нещастен
и самотата в теб неистово крещи
от мрака направи си космос
и луна си измисли.
Построй си млечен път с посока,
с перила от хиляди звезди,
и врати към хоризонта измисли си,
с най-красивите мечти.

Когато от омраза се разяждаш
и завистта във теб неистово кипи
от блато направи си извор
и река си измисли.
Построй си слънчева пътека със посока
към билото на диви планини,
измисли си мостове към вярата в доброто,
и любов си измисли.

ПОМЕНИ

Сълзите не хранят душите на мъртвите,
но с тях заглушаваме болка
и прераждат любимите в ангели,
които живеят чрез нас,
щом ги даряваме с прошка.

Гробовете не топят душите на мъртвите,
но над тях спотаяваме спомени,
и отвеждат любимите в рая,
който рисуваме в нас,
щом им празнуваме помени.

Кръстовете не смиряват душите на мъртвите,
но чрез тях изразяваме вяра
и превръщат любимите в праведни,
които напътстват във нас
божия път към олтара.

ПО ВЪЗДУШНА ПОЩА

Аз съм мъжко момиче.
Подредената къща спретната.
Аз съм мъжко момиче,
но трябва да знаете:
Всъщност всяка жена е вещица,
дето сънува безкрая.

Но понеже в дома е стегната
(домакия и мълния буреносна),
но понеже все няма време,
на метлата над къщи само кръстосва.

Тя вижда вашите грижи
по побелелите ви перчеми.
Пране над децата ниже,
решава квартални проблеми.

Тя тихо разбърква гозбите,
с магия посажда цвете.
Тя е жена и любовница
на вас — мъжете.

Ах, вие сте лесни в мечтите си —
коли, антени, кораби отплавали...
А ние — вещиците зад метлите си
мечтаем си за...
приземяване.

СУЕВЕРИЕ

Понеже се промъквах през прозорците,
не те видях навярно пред вратата.
По мене хвърляха обувки хората.
Понякога открадвах от храната им.

Обичах по тавана да се скитам,
без да проскърца скелета му ни веднъж.
А после много фино се увивах
във панталона на объркан мъж.

Размърквах се тонално зад ухото му,
задействах струна без сама да знам.
А ти се плашиш, щом на пътя ти изскоча...
Какво съм ти виновна, че си сам!

INDULGENCE

Не съвсем като теб ме създаде.
И какво ми се тупаш в гърдите?
Няколко ключови недостатъка,
няколко дефекта скрити.

Нямам нужда от сребърник в джоба,
но ако можех бих те предала
за една страшна любов и още
бих те разпнала (нищо, че си ми началото).

Нямам никаква страст за възкръсване.
Но защо са ми греховете на другите,
щом по вените и по пръстите
своите съм натрупала?

Нямам твоята блага обич,
но на обич не съм и готова.
Мен ми дай да се хвърля надолу
със главата от покрива.

Да я счупя във мъжко чело,
в гърлото му да се удавя.
За това, че
не съвсем като теб ме създаде
ти прощавам.

КЪЩОВНИЦА

Въженцето, което вкъщи ме връща –
на шкафа за хляб е завързан краят му
и като домино редува бебешки дрешки из
къщата
с кратки иличета и невинно ухание.

Минава право над яхнията,
сварена върху грохналата печка.
На рафта отляво цветето полива,
на прозореца се запречва.

Закача понякога метлата във ъгъла,
със смеха на децата ми си играе.
Въженцето, с което съм вързала къщата...
Съвсем съм му изпуснала края.

БИТ

Все те има някъде –
и мръсник, и предател.
Да не викам дявола...
Ще ме настигне бедата.

Носи ти се славата,
не си легенда и мит.
Ръцете ти пламъци,
устните – магнит.

Все си в устата на хората.
Вятърничав, непотребен.
Да говорят, каквото говорят...
Хубаво ми е с тебе!

Нереален си като в приказка.
Очите ти пъстрите
от ада ме викат...
Затова ходя на пръсти.

Съществуваш някъде по паралелите –
от мен, та до края.
Някой друг ти сервира кафето,
някой друг ти прибира прането...
И тихичко те ругае.

ПРОСТОРИ

Огнени дюни,
златисти жита,
парфюми безумни,
майска зора.
Картини невиджани
с простори безкрай,
клетви нашепващи
за земния рай.
Така непринудена
цветна мечта,
надежда разбулена,
майка – земя.

ИЗПРАЩАНЕ

Омачкан като облак след порой
загледа щъркелът отминалата есен,
потрака с клюн и я изпрати с тъжен вой
или пък сякаш с тъжна песен.

Отръска мудно посивелите пера
от огъня на слънцето горели,
очи притвори, сякаш от вина,
очи – тъй здрачно потъмнели.

И пълнят се очите с бисери
от спомени за летния живот,
с онези разноцветни мириси
на вятър, слънце, дъжд и пот.

Но не дочака щъркелът смразеното перо
на зимата, на студ обречена,
и все се питам – „В празното гнездо,
дали ще се завърне пак привечер?”

Замина си, гнездото празно зее,
едно самотно позабравено дърво,
небето все намръщено чернее,
поглеждайки към щърка със любов.

ОБИЧТА ТИ

Аз зная,
обичта ти е силна, корава,
като каменна мъдрост,
набраздена от болка,
като слънчева крепост,
изпълнена с вяра,
обичта ти е сила —
аз зная.

Аз зная,
обичта ти е искрена, твоя,
като тиха молитва,
отдаваща почит,
като неделима частица
от душевния порив,
обичта ти е истина —
зная.

ОКТОМВРИ

Октомври се навежда
и връзва си обувките
захлаждащо поглежда
и почва със преструвките.

Един път казва: – Топло ми е! –
и шубата съблича,
след миг презмръзнал блещи се,
наново се облича.

Листата му са шарени,
снегът му – още кротък,
дърветата забравени,
се скитат полуголи.

Поспри се бе, Октомври,
за зима има време,
душите ни са топли,
така им се живее!

ДЪХ СВОБОДА

И когато светът във тебе възражда,
непокорна искра, една обич желязна,
не се колебай, недей се нагажда,
а просто живеј – свободата се ражда!

И дишаш с хрилете на своите чувства,
обяздил стремежа в душевния храм,
недей се чуди, а вятъра слушай,
и с него връхлитай необятни поля.

Носи се ритмично над хорската злоба,
прелитай като ястреб, ловуващ в нощта,
бъди по-различен, надграждай народа,
на всеки се пада поне дъх свобода!

ЗНАТНА ТИТЛА „МЪЖ”

Далеч от детството съм,
далече от детинството,
човек голям съм вече
със знатна титла „Мъж”,
от спомени далече съм,
от минало попило
във себе си мечтите —
ах, наивните мечти.

Далеч съм от идеята,
че мога да избягам,
да тичам бос със вятъра,
по топлата трева,
с приятели от блока,
дори не си представям,
че мога да играя
на жоженка сега.

Кажи кога дете си виждал
с брада да се разхожда,
дори не си помисляй —
това не е възможно!
Кога дете си виждал
с жена да се прегръща,
не с майка, а с любима,
как мислиш — не е същото!

Със горда титла „Мъж” съм
и детското събличам,

далече съм избягал
и сякаш прекалих...
Да! – май станах мъж,
Да! – вече съм различен,
но детето вътре в мене,
на инат гори.

ИЗГОНЕНА

Скитам като черен кон
в улиците пусти на душата ви,
камъни подритвам ден и нощ,
но явно този звън не е достатъчен. —
Не могат да се срутят като луди
къщите на гнилата ви съвест
и вятърът напразно ще разтърсва
спящите прозорци непробудни.
И как ли съжалявате сега,
че някак ме оставихте да хукна,
ведно със гордостта, че не убихте
и моята човешка обичливост?
Е, аз съм жива, тичам в съвестта ви,
по портите ви тропам, омагьосвам
душите ви със слънчеви усмивки.
И гледам как се мъчите ужасно
и искате да се събудите от сън.
Но няма изход — трябва да се молите
на онзи Господ, дето го отричахте.
Палете свещи, трупайте в иконите
пламнали въздишки и молитви.
Не чакайте от него съжаление,
че ме оставихте да зъзна мраморно,
когато огънят бе жив в ръцете ви.
Молете се! —
Това не е спасение!

ТЯ НЕ ПОДОЗИРА, ЧЕ Е ВЛЮБЕНА

Тя не подозира, че е влюбена –
разрошва облаците с ангелско перо;
празнува всяко утро като чудо,
отпива слънце и дарява рождество.

Полива с милост съхнещи сърца.
Показва пътя на почти изгубени.
Тя дори не знае, че е влюбена –
затова е толкова добра.

НЕЖНА НОЩ

Прозорците
затвориха очи.
Свещена тишина
в любими устни.
Под мъжка длан
притихнали коси.
Благословено чудо!

КРАЙ ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

Не съм Биляна, няма и да бъда.
Боса ще премина по водата.
Платното, недобелено, ще скъсам.
Небето ще изпия в тишината.
Ще се превърна в бяла самодива –
от годежарите ще те открадна.
Със силата на дяволска магия,
душата ти ще взема като ангел.
И нека либето те чака да се върнеш,
да ме проклина, пръстите да кърши.
С целувките ми, сабя-халосия,
ще режа спомени и мисли милосърдни.
Тъй както слънцето се люби с тъмнината,
а сетне я оставя да си иде;
Тъй както вятърът прегръща дървесата,
опложда ги и тръгва си безимен;
Така ще те обичам под луната,
под слънцето, под лудналия вятър.
Поискаш ли от мене да си идеш,
земята и небето ще разплача.
А после ще приседна до брега,
платното да пера и беля.
И ще те чакам боса, по душа –
покой в прегръдките ти пак
дано намеря.

ЛЮБОВНИКЪТ

Изгревите на Андалусия –
море от течен кехлибар.
Една любов, една магия
и залезът – разцъфнал нар...

I. Verano Azul¹

Синьото лято в Малага...
Утрини с дъх на лимони.
Нощи, трептящи от влага,
тежки маслинови клони.

Белите лозя на Херес...
Страстно. Червено и черно.
Танго греховно като ерес
и щастие безмерно...

Виното – с дъх на стафиди.
Мамя те с алени устни.
Арени. Любовни кориди.
Матадори в танц изкусни.

Вечери звездни в Навара...
Вятър и пясъчни дюни.
Тихо ридае китара,
късат се нежните струни...

¹ Синьо лято

II. Amor y Vida¹

На малахитен хълм акации
и вили белоснежни,
подобно гълъбици, кацнали
по склонове крайбрежни.

Лятна буря. Две тела,
Любеци се под дъжда.
Нощта е още млада
в небето над Гранада...

Бели рози. Синя ваза.
Твоят поглед. Моят глас.
Гълъбите на перваза.
Тишината между нас...

Нежността е забранена.
Синева от дъжд измита.
Като птица уморена
любовта на юг отлита...

¹ Любов и живот

III. Recuerdos¹

Гаснат есенни рози,
ронят златни листа.
Вятърът северен броди,
пали фенери в нощта.

Небето – къс олово
над бурното море.
Октомври е. Отново
сънувам твоето лице.

Синьото лято отмина,
но винаги ще бъде наше.
Спомени с тъга незрима,
крехки като папие-маше:

Летни дни, назаем взети,
спрял за мигове часовник
и в сърцето ми отлети
устните на спящ любовник...

¹ Поздрави

ПЕЙЗАЖНО

Времето навлече мократа си риза
и пропя дъждовно по близката брега.
Сълза отрони облак и не прикри я,
забърза и по сън среднощен се прозя.

Изхлипа мократа земя, въздишка
страст дочу се от дълбоката ѝ гръд.
Копнеж пролази по любов в безкрая,
морен стон се сепна за пореден път.

До съмнало реките водите плискат,
пеперуди в смях се търкулват по брега.
Тъгата на нощта, денят побърза да прокуди.
Остави се на ласките на слънце и нега.

БЕЗ УТРЕ

Аз всяка вечер посрещам магьосницата тишина,
разговарям с нея, разпиляла си като море косите.
Въпроси ѝ задавам само със очи за това и онова
и все за теб я питам: Той къде е... ти разкажи ми.

И тъгуваща по теб, до лудост дълго говоря си сама,
разбирам за кой ли път, че така ще е и че ще бъде.
Нямам нищо вече. Нищо нямам освен болка и тъга,
които ме превземат, че съм без пътища за връщане.

За поредна вечер посрещам разплакан гост — дъжда
и шепна си по капки с него тихомълком пак за тебе.
За оная жадувана у мен, не дошла в живота ми дъга,
с красивите си багри... Знам. Без тебе нямам утре.

НЯКЪДЕ ДЪЛБОКО В ТЕБ

Някъде дълбоко в теб
тихичко пристъпвам
и броя секундите си,
останали ми там
в сладостно затишие.
В душата ти...
И оная наша, есенната лудост,
която неочаквано ни впримчи
за несвикване с тъгата си,
но си я носим,
мараня в очите ни.
Някъде дълбоко в теб
поисках шепот да ти бъда.
Нима е много... толкова...
Колкото трохица обич
от сърцето ти да взема –
да ме топли и деня, нощта,
студа да не усещам
по кръпките на самотата си.
Някъде дълбоко в теб
мислите ми встъпват
до безмълвното си проглеждане.
И създавам поредния си стих
от метафори за чувства,
и се въртя в омагьосан кръг
от копнеж и страст
все по теб...

Дори в съня си.
А устните ми шепнат
всеки път молитва,
когато не те чувам,
когато не те виждам,
когато ръцете ми са ледни,
а денонощието – тъжно.

Някъде дълбоко в теб...
Тайно в душата ти
се вмъквам...
И оставам – единствено
по Чувства.

БОЛНИЦА

И днес стаята мълчи от болка.
Прозорците са нейните очи.
Стените пребледнели, охкат,
смъркат прахчетата аспирин.
Светлините са ѝ полузрачни,
странно онемели сенките пълзят.
А тишината невидима, незряща,
е пред припадък. Стонове ехтят.
Болница. И коридорите ѝ тихи.
Сякаш упоена е със йод и спирт.
Смълчан етажът. Странен някак.
Тежки стъпките напред-назад
секундите броят. От тях кънти.
Болни... Много. С очите питат.
Още сънни, като след упойка,
на устни отпечатан смръзнат вик.
Ръцете бледни, сякаш че от възък,
сърцето само ритмично бие...
отчетливо напомня за... Живот!
И стените от бялото са болни.
Очите на стаята прозрачни,
пропускат през себе си светлик.
Слънчев лъч по леглото лази
и надежда вля... в празните очи.

НА МОРЕ

Пристигнах най-подир в Созопол! –
окапал – цяла нощ на път...
На плажа, върху пясък топъл,
се сгромолясах като пън.

Погалваше ме нежно бризът,
в скалите блъскаше прибой.
Край мене, гледам, се изнизват
рускини знойни все от сой.

Гърмеше тъпа чалга в бара
наблизо, като на концерт.
Миришеше на сръбска скара
и на шкембе с чеснок¹ в оцет...

Дразнителите бяха доста,
но съм заспал и... Ставам: БрЯ! –
Гърбът ми в плам... Повтарях после:
„Аз не живея: аз горя..."²

1 чесън (рус.)

2 „Две души” (П. Яворов)

ПРИТЧА ЗА Б(Л)УДНИЯ БРАТ

Живял младеж в дома си роден,
бил буден и напет ерген,
със брат си поделил имота
и в странство тръгнал пременен.

Отдал се на разгул за кратко
и неусетно своя дял
за вино и жени развратни
до грош последен пропилял.

Дошъл хабер, че там гладува,
но срам го е да е слуга
и страда много, с други думи
е гладен, гол и поруган.

А брат му всеки ден се трудел
от ранно утро чак до мрак,
изхранвал челяд многолюдна,
не пиел, кротък бил, добряк.

Веднъж прибирайки се вкъщи
дочул дайре, зурни пицят...
Веселие?! – тъй неприсъщо
за тъжния му стар баща.

Слугите питал: „Що за празник
се чества, що за веселба?!”
– Днес блудният ти брат прибра се!
Работиш ти. Пък той... Съдба...

И днес така: юнак с мотика
на къра цял ден – прикован,
ахлах в хамак на сянка спинка.
Не орис, избор е това!

ОПИТОМЕНА

Във мислите ми влезе непоканен.
Обсеби ги напълно, изведнъж!
Умът ми сякаш полудя. И странно
как в теб видях сънувания мъж...

А мислите внезапно оредяха.
Събраха се закуп в единствена,
в която сто оракула познаха,
че теб съм чакала!... Наистина.

И чувствата – доскоро притъпени,
от сън дълбок надигнаха глави.
Просветнаха до бяло нажежени
като във огън пръснати искри.

Сега съм слаба и опитомена
като лисицата на принца мил.
Намерих те в безкрайната вселена,
в която сред копнеж се беше скрил.

СРЕБЪРНО ОГЛЕДАЛО

На сина ми

В косата ти видях сега внезапно –
сребърни пътечки лъкатушат.
Не мога да ги призова обратно,
нито времето ще ме послуша.

Така незабелязано пристъпи
в зенита на житейския си път,
че пролетта, едва напъпила –
подхлъзна се на снежен кръстопът.

Съзнах, че ти си мойто огледало –
сребро сред абаносова коса.
Огледах се във него – остаряла.
В очите ми прокрадна се сълза...

ЧЕРЕШОВА ЗАДУШНИЦА

Дървото, помниш ли, което
във двора ви от век растеше?
... подпираше с глава небето,
а през нощта звезди броеше.

Наливаше със сок череши –
големи, твърди, кръглолики.
Косата си, докато решех,
изпълваха се плодни пити.

А после Господ те привика
да свършиш работа там горе...
Черешата от страх извика
и заизсхва откъм корен.

И днес се чудя как да пратя
череши и за тебе тъмни,
че тях погребва ги земята.
А аз все още чакам да се съмне...

ОЦЕЛЯВАНЕ

Припяваше приспивна песен
на стара кукла, парцалива.
Със поглед потъмнял, унесен,
повтаряше, че е красива.

Пригалваше „детето” в дрипи,
притискаше го до гърдите.
А тях оставяше открити...
Потече мляко от сълзите!

Полюшваше се – вощеница
над бебето – сега заспало.
Една мадона... Не, светица
във лудостта бе оцеляла.

А горе някаква звездица
подсмърчаше на небосвода.
Проблясваше с искра-искрица
в една... пресъхнала утроба.

ЧЕТИРИЛИСТНА ДЕТЕЛИНА

Мъжът ѝ се пропи тогава,
когато очите ѝ пресъхнаха.
Отказваше да го познава.
Ризите му неизпрани съхнеха.

С въже обеси и душата.
Така, до ризите, като ... витрина.
А под портрета на стената
висеше четирилистна детелина.

Момчешкото лице мълчеше
от снимката – естествено и прямо.
И само крепът черен бдеше
да не заплаче с мисълта за мама.

Леглото брачно се опита
да слее пак на двамата телата.
Ала със болка неизтрита
ги гледаше портретът от стената.

Мъжът тогава оскотя –
жена си замени със кани вино.
А тя събираше листа
с късмет
за мъртвия... от жива детелина.

ЧЕКМЕДЖЕ ЗА ТЪЖНИ МИСЛИ

Опитах вчера тъжните си мисли
във тайно чекмедже да скрия.
Не исках аз умът да ги разлиства –
отровата им да попия.

На тъмно ги оставих – да не може
от светлината да се хранят.
Това да е последното им ложе
и кобно звъннала камбана.

Но как можах тогава да забравя
крилете им с размах да срежа!
А вместо туй... сърцето си оставих
в капан на гъстата им мрежа.

ДВЕ СЕСТРИ

Вървят до мене две сестри.
Вървят и никога не се делят.
Вървят и много ме обичат –
тъга и радост се наричат.

Когато моята тъга е силна,
веднага идва радост и я милва,
а радостта, когато прекалява,
тъгата бързо приближава.

Животът ми е огърлица,
нанизана от две сестрици.
Те никога не се делят –
така поддържат ми духа.

ЖИВОТ

Животът е букет от рози –
красиви и уханни,
бодливи, бездиханни.
На листчетата нежни аромата
за дни красиви е отплата.

Бодлите като с нож сърцето режат
и мъките в очите ни бележат.

Но щом се радваш на листата
и те упойва аромата,
недей забравя и бодлите,
че розата е с тях щастлива,
че розата така се ражда
и с аромата ни опива.

МИГ

Ще се опитам да живея вече
за всеки миг прекрасен,
защото знам, че като отлети,
ще чакам много дълго
друг миг такъв да се яви.
Ще те обичам силно, миг красив!
За мен ще бъдеш лебед бял,
при мен от висините долетял.
И аз ще полетя на силните криле,
но истински, макар за миг...
Дори за части от секундата,
като вихрушка ще се вдигна
и до звездите чак ще стигна,
защото мислите ми
ще надбягат светлината
и аз ще се откъсна от земята...
Това е миг, за който си мечтая,
това ще бъде полетът
на мойто осъзнаване,
това ще бъде полетът
на мойто оцеляване.

ВЪЗМЕЗДИЕ

С какво обидихме те, Боже,
че болката разкъса твоето сърце?
Потекоха сълзи от твоите очи...
Потекоха и месеци не спират.
Текат, заливат градове,
събарят селски къщи, стока чезне,
отвсякъде се чуват плачове.

Ти, Боже, искаш мъничко смирение.
Ти искаш доброта – не я намираш.
Ти плачеш за дечицата без майки.
Ти плачеш за стариците без синове.
Ти плачеш, че загиват млади хора,
настигнати от изстрел посред ден.

Ти виждаш греховете ни големи –
омраза, завист, ненаситност,
които ни разяждат...
Затуй неспирно плачеш, Боже...
Реки преляха от сълзите ти,
не издържаха язовирните стени,
не издържаха каменните мостове.

Ти плачеш, ала ние не разбираме,
че с твоя плач пречистиш греховете ни,
защото искаш любовта между хората
да бъде искрена, красива и безкрайна...
Но ние не разбираме, кълнем съдбата,
вместо с любов да пресушим сълзите ти
и да избегнем чакания съден ден...

ОЧАКВАЙ МЕ

В Испания е топло като пролет,
но аз усещам вече студ.
Очаквам с радост своя полет
към моята страна, където
дори снегът ще ме затопли,
ще ме погали
като майчина ръка.

До костите усещам,
че съм българка,
родена и за радост, и за зле.
Към тебе тичам аз, Българийо
и в тебе ми е най-добре.

Дори и камъкът студен
помага там, където си роден.
Нагледах се на чужди красоти,
нагледах се на пътища омайни,
но мен за тебе ме боли.
Очаквай ме, Българийо,
и пак ме прегърни!

ЗЕЛЕНООКОТО МОМИЧЕ

*На учителката ми по литература
Екатерина Маринова*

Момиче хубаво, зеленооко,
красиво боднало в косите
зелено гребенче като очите си.
Във тъмносиня рокля,
по тялото изваяна —
не знам защо на Антигона
ти ми заприлича...
И още в този миг те заобичах.

Тогава много исках
на тебе да приличам!

Навярно си забравила, че ме научи,
когато нещо силно пожелае —
на глас сто пъти да го изрека,
за да съм сигурна, че ще се случи.
За мене си оставаш все такава,
за мен не си се променила,
за мен си стройното момиче,
заболо гребенче в косите...
И както някога — догонваш си мечтите
с игриви пламъчета във очите.

ШЕПОТИ

Днес разрязвам небето на шепоти.
Ветровете ваят без пощада.
Неми мигове. В ледени съботи
дъждовете строят барикада.

Няма бели снежинки по стъпките,
няма летни светулки в косите,
няма пролет, разпукваща пъпките,
няма есенни кестени скрити.

Нещо важно ни липсва в сезоните.
И сълза се отронва безгласна.
Там, отляво, е някъде зоната
на надежда, която не гасне.

Крехки мостове свързват душите ни,
разделени от бездни – мълчани.
И чупливи са техните нитове –
не метал има в тях, има рани...

В миг пронизват нечакани трепети –
няма пътища, мостове лесни.
Тишината е пълна със шепоти,
по парче от небето донесли.

НОЩНО

Тази нощ ни е дадена, скришом...
Ще сплетеш на вълни полумрака,
тъмнината на сол ще мирише,
а пък аз на брега ще те чакам.

Тази нощ съм русалка. Вълните
ще измият съня, битието...
Тази нощ ти си Принцът. Звездите
ще удавят греха ни в морето.

Със вина ще докоснем ръцете
и ще пламне жарава потайна.
Блян сънуван и полъх от цвете...
Тази нощ е една, но безкрайна.

Ще мълчим. Ще рисуваме с пръсти
и ще палим огньове незнайни.
Тъмнината с море ще ни кръсти
и ще пази среднощната тайна.

После... утрото ще ни събуди.
Тази нощ ще е спомен обречен
за разпалени мигове луди...
Само миг. А мигът не е вечен.

СЪНУВАМ ТЕ

Заспивам нощем, за да те сънувам,
да вляза в онзи нереален свят,
където тишината те рисува,
а думите ми екотно мълчат.

Заспивам нощем, за да те сънувам.
Сънувам за изгряващи звезди,
тревата как под вятъра танцува,
как сбъдват се несбъднати мечти.

Заспивам нощем, за да те сънувам.
Ръката ми държиш във този сън.
Прощавай, спомен! Времето лекува.
Във розово е утрото навън.

ХЛЯБ ЗА ДВАМА

И хлябът е един – живот за двама,
с коричка хрупкава и топъл аромат.
А той и тя – готови за промяна,
в ръцете стиснали горещия комат,
намират път през житото в душата
и смело извървяват го един към друг.
Преплита се на хляба аромата
със звук на майски дъжд, с желязото на плуг.
И двамата, с любов сърцата слели,
вкуса забравят на горчивия пелин.
Звездите във очите им са спрели.
Те днес са двама. А пък хлябът е един.

ТОДОРОВ ДЕН

Сякаш вече е пролет. Тревата намига.
Срамежливото слънце лъчите си пуска.
Вятър тихо пошушва, кокиче достига.
Във това ведро утро конете препускат.

И светът е усмихнат, закичен за здраве.
Февруари земята неохотно напуска.
Минзухари във мокрите стъпки оставя.
Колко хубав денят е! И конете препускат.

Днес животът безгрижно с конете лудува,
тъжни мисли и мъка даже миг не допуска.
Само щастие дава. Мойта майка празнува!
С обич аз я прегръщам. И конете препускат.

УЛИЧЕН АРТИСТ

Един артист разсмиваше деца
на улицата, сред тъпна безлична.
А после грейналите им лица
минаващите правеха различни.

Той скриваше усмивки, детски смях
във пъстрите сапунени балони.
И те политаха. А пък след тях
тъга и болка вятърът прогони.

Накипрена във жълто,
 есента
дъхтеше дюлево на зряла сладост.
Един артист усмихна днес света.
А той отвърна му със детска радост.

* * *

*„– Печеля – каза лисицата –
поради цвета на узрялото жито”.
Антоан дьо Сент-Егзюпери*

Доверчиво, наивно лисиче е –
от света избрало гората.
Върху сух лист от дива вишна
с влажен дъх си рисува писмата.

И по жилките им гадае знака
за начало и край – така да го сложи,
че да знае, писмо, който чака –
сърцето е с правопис сложен.

На дъжда му е безразлично –
прави вада и пуска лодки
от изписани листа вишневи –
до дъно от тъга мокри.

Доверчиво, наивно лисиче е.
И виж какво го тревожи –
дали е с грешка писало: „обичам те”.
Сърцето е с правопис сложен.

СВЕТИ ТРИФОН

*„Не е тъжно. Не е. Светлосиньо е.
И по ръбчето само горчи.“*

Caribiana

Кларинетът протяжно, останал без дъх,
дооплакваше зимата.

Свечеряваше, тъпанът блъскаше
да орони звездите.

Някой сипа – и пихме, и пяхме с дружината.
Песента – синя. Небесни – на Трифон очите...

И навярно в някой пролетен ден
мустаче от дива лоза
като песен ще ми усуче сърцето – през пръстите.
Ти не бой се – напролет светло лозите сълзят.
Другояче нагарчат по ръбчето... късните.

КЪПИНИ В ШЕПА

Къпини в шепа.
Разсипан смях.
Вода от пряспа.
Всичко,
което имам
за достатъчно.

ВАЛИ

Дъждът сърцето ми пристяга в примка от коси на
самовили.
Не помня откога, но презглава завивам се с мъгли.
Табун от летни необяздени коне нахвърля вятър и
в прозорците ми цвили.

А аз ти пиша простичко – вали.

ЛЯТОТО

Не са светулки, лятото догаря.
От светлото ли – но ми поразмина зимата.
Заостри си с очите ми кинжалите.
За ласки ми остави стрък къпина.

С треви превърза там, дето опари.
Предрече – билките лекуват – до година.
И някъде из мен щурците си забрави.
И обеща – през януари в чая да намине...

А МОГА ДА СЪМ ДУМА, С КОЯТО ДА ТЕ ПИША.

Присъщо да обичам и просто – както дишам.

Да светя – песъчинка – на лятната ти риза.

Да се събирам в шепа – така да си ми близък.

Когато те мълча, докрай да те разказвам.

Внезапно да ми липсваш – до скомина, до писък.

Ти може би все още, не си го забелязал –

поетът си е всъщност – една ранена птица.

В НАЙ-ОСТРИТЕ ДНИ

вечер
подреждам
все по-крехките си остатъци

в топлия ъгъл на стаята
от години на завет

са усмивките на децата ми –
от онова море – до колене,

леденият дъх
на един постигнат невъзможен връх
(все още не ме е изстудил дотолкова,
че да забравя как в подножието му
цъфтяха сини макове),

рамото на приятел – крило на ангел,

люлката на ръцете ти, за да помня
обещанието да съм песен...

почти съм цяла,

пролуките замрежвам с паяжина –
в този най-светъл ъгъл е и домът на паяка,
люлее се ту над тази снимка, ту над другата...

така да приличам на него,
докато вечер се събирам,

за да съм сутрин цяла.

ПО МАГЕЛАН

Миниран си със себе си навярно
в живота монотонен, без следи.
Две точки свързваш само по случайност
чрез почерка си непростимо крив.
Не случи на любов, а на раздели —
рекорд постави, за да си стоик.
И на Персей с летящите сандали
за ходещите стана по-велик.
Амбиция отвътре те изгаря —
да полетиш над синия безкрай.
Да хвърлиш поглед зад онази вяра,
която надживява всеки край.
Сега не си на „ти” с живота.
На „вие” сте все още със смъртта.
И значи време е да вдигнеш котва
и да разпънеш всичките платна.
Последното ти плаване започва.
Навлизаш в пролива си от мечти.
Отвеждащ към небе — бездънна пропаст,
осеяна със шамандури от звезди...

ВЪЛЧЕ ЕХО

Луна – и в бялото мълчание
вълкът достига с воя си звездите.
Инстинктът му перфектно
го отправя
в тунелите на космоса
чрез глас да скита...
Със завист в мъничката стая
се прибираш.
Във сигурната си
безсмислена обител.
Телото си да можеш
да захвърлиш
и вълча кожа
сам да си наметнеш,
дали най-дивото от воя
би изпитал...?
Във тази черна нощ
на кривогледа вечност,
очите
плахия си път чертаят.
Навлизат в пропастите
на небето,
дори не смеят дъно
да мечтаят.
Космическият вятър
вее грива
препуска между
галактични кули.
За нея вкопчени
изкачват се полека
и търсят
в звездна пепел
най-изгубеното...!

В ПЕЩЕРАТА НА СЕНКИТЕ (по Платон)

Последен пръв
или пък пръв последен.
И пръв на село
или втори в Рим.
Затворите са място за свободни.
А свободата е затвор. Ти – подсъдим.
Мигът е планкеон от Вечност.
А Вечността отлита като миг.
И влюбените стават по-самотни,
когато страстно слоят се в един.
Така започва всякоя раздяла –
като синтез на двете начала.
Извива тялото си на спирала
триадата на Хегел сред мъгла.
Ушите на света сега подслушват
една страхотна и мистична тишина.
И истинският говор е беззвучие.
Пространството – единствена стена.
А ти – самотна сива клетка
от Мозъка-Творец неповторим,
по Платон декодираш силуета си
като живот (от Пещерата му), за да си мним.

ВЪЛНАТА НА ХОКУСАЙ

Защо ти е в моретата да вярваш...?
Кон-Тики ще остане вечен символ
на примитивното, достигнало безкрая.
... Летящи риби ще заместват птици
и в бронзов залез ще отплува салът...
Една-едничка сбъднатост ти трябва –
нищожна, но така непостижима!
... Душата е платно на лека шхуна,
надбягваща препускация вятър
с мечтите-пръски лесно уязвими...
Очи – монголоидни цепки,
и скули, ръсени от морска сол, изгарят...
Сега си древният мореплавател,
навлязъл в провлака на Истината.
От знаците на „пи” въже направил
и примка Гордиева сплел неистово.
... Въпроси възлописни днес оставят
следи пенливи в гърбици на океана...

На Хокусай вълната се издига
брега от отговори с гребен да удави...

АНТИТЕЗИ

Съмнението е смъртта на всяка вяра.
Запътил ли си се към грешна цел,
не спирай!
Защото правилното е измама.
Водата става бъдеща пустиня,
а огънят превръща се на пепел.
Главни от целите понякога догарят
в оазисна фата моргана...
И време „делта те“ докрай разтваря
солта, удавена от сладките потоци...
Моретата ще сублимират в суша.
Окаменява (рано или късно) всеки полет...
И истината се венчава за лъжата.
Неразличими брачния олтар минават.
Невидимото се оказва явност.
Мъгла мистична ясното обгръща.
Небитие наднича през реалност.
Реалността имагинерното прегръща.
Зад най-красивото лице ужасен череп
смразява погледа на възхищението.

...Но рогът на Ролан се чува още
от Ронсево до края на вселената...!

ОБЕТ

Не си понятен за тълпите.
Това те радва, но и натъжава.
Живее Моцарт в общество на глухи.
Лишен от слух,
Бетховен чува музиката
най-добре от всички...!
Животът е безумна теорема,
която Бог единствен формулира.
Не е достъпно доказателството ѝ
за тези,
въобразили си, че ще живеят.
Километражни камъни са дните.
Отдавна спря да ги броиш,
дори в надеждите.
Със шлем от тъмно бъдеще
пристъпваш
сред джунглата на Неизвестното.
Цветът на черното те мами
в огромен пентаграм затворен.
Студените диагонали
са твоя дом
от неизбродни спомени...
В додекаедъра вселената умира,
но стилизираната чакра ще живее.
В кръвта на всичко живо ще пулсира.
И ти отново ще си древен Рицар,
издигнал меча си над световите.
По плочи от галактики достигащ
Двореца на безсмъртните поети.

В СЯНКА ОТ СПОМЕН

Аварийно ме спира
поглед познат и осанка.
Като в сянка от спомен
бавно лицето изплува
и стои вкаменено
като не чула молбите икона.
Толкова близо до мен е,
а не зная какво да си кажем.

Аварийно го спирам
да се взира в душата ми.
Поглед познат и осанка
да изрови от спомен.
Но дали е унил
или бърза за някъде.
Тази спирка остана
като запустелите гари от някога.

Аварийно се спираме
до проскърцващо минало.
Като в спомен е вяло
да се срещнем отново.
Ако огън е имало,
но от години загаснал —
върху други жарави играем
под нестинарските ритми.

ПРЕБОЛЯ МЕ

Преболя ме от мълчания
и забравени спомени,
от приятели тръгнали
с едноросочен билет.
Преболя ме от сенките
в паметта ми,
от студения есенен дъжд
и от табелите „лято“
в друга посока.

Заваля ми в душата.
В пороя заминаха
излишните думи
и отрицана болка.
Малка искрица заблещукала
като светулка
погледа ми наведе
и отдолу прогледнах,
че ми е светло.

И КАК ДА СЕ СЛУЧИ...

И как да се случи
всичко по ноти?
Светът прекроен
да ни пасне по мярка.
От плодния залък
да вкусим с приятели
и дъждът да е спрял
за срещите на открито.

И как да се случи
днес да обичаме,
някое утре
да бъдем различни,
дъхът да е спрял
от любов коленичили
на секунди от края
на възможния рай?

И как да се случи
всичко по ноти,
когато не знаем
какво ни връхлита?
Узряват като смокини
единствено дните ни
с мелодия своя
извън петолия.

ИСКА МИ СЕ...

Иска ми се времето да има стреме,
оседлано вихрогона си да спре.
В чучулиговата песен да узрее
и моминска нега да съзре.

Да прости на мравките пълзене,
на обичащия път да му даде.
На луната сянката да вземе
и копнежи да не предаде.

Иска ми се двама с него под небе –
съмне ли, да търсим стана
на отхвърлило враждата битие
с обич огъня му да запалим.

Иска ми се времето да има стреме.
Страховете, обуздал ездач,
да не спират опита ни за летене.
Някой ден...ще падне здрач.

ЧАСОВНИЦИ

Като стихии бързо се омитат дните
понякога и без следи от тях.
Единствено разбитите илюзии
копнеят времето да превъртят назад.

Часовници препускат полудели
за сутрешно кафе и среща в пет.
Във планове несретно оглупели
притискаме сърцето си, объркали за враг.

Не знаем колко дълго ще живеем,
а времето ни приковава да пестим
от топли думи, премълчали
и безразсъдства, във които да горим.

И в посребреност идва закъсняло
прозрение, че не е утре днес.
Притискаме се в спомените избледнели.
Стрелките молим да се спрат.

И овехтелите амбиции търсят скрина.
Очите ни изплакват своя пас.
Понякога отлагаме години
да се сверим със времето във нас.

В КАПЧИЦИ ДЪЖД

В капчици дъжд
се изплъзва небето.
Преди неразтворен чадър
на земята докосва лицето.
Стича се като шепот
по очертаните силуети
и вали под небето.
Между капките е самотно.

Скитница плахо
поглъща го ожадняла.
В разгорещеното тяло
чучулигата подслонява.
Дълго нозете си
впивала във земята,
отмила страха си
към небе се протяга.

В капчици дъжд
ни оглежда душата.
Върху размекната пръст
да намерим крилата си.
Като камбана отеква
дъждът върху стряха,
а животът се стича
накъдето отлеем...

* * *

Приемам те такъв, какъвто си —
на жаждата реките приютил
и все по-жаден;
на вятъра косите разпилял
в небесен полет;
смъртта безмълвно надживял
и още болен
от тишината...
а после... самотата скрил,
но горд и важен:

Приемам те, живот, какъвто си.
Със всяка молекула от страдание.
В зеленото на твоите очи
удавам всички минали мълчания.

Приемам те... Навярно още мога,
в пространствения сложен интеграл,
на времето невеста по неволя,
да те докосна в миг неизживян.

И НЕКА БЕЗГРЕШНИТЕ ХВЪРЛЯТ КАМЪК

*„Летяха толкоз камъни по мен,
че вече ни един не ми е страшен.”*
А. Ахматова

Това, че хвърлят камъни по мен,
отдавна е последната ми грижа.
За камъните няма Видов ден...
За камъните днес ще ви разкажа.

Но не защото раната боли
и тихичко пулсират тишините,
в които премълчаното крещи,
а някому приписват се вините...

Какво пък, нося своята вина,
че казвам право истини в очите
и че опитвам нощем да чета
във стиховете скрити на душите.

Признавам, че ужасно ме боли
(след камъка и топлата прегръдка).
Признавам и че може би кърви
сърцето ми, щом времето го стъпче.

Но се научих с камък да градя
стени (за всички чувства наранени)
и върхове..., които щом кача
порастват всички хора покрай мене.

Тогава мога всичко да река...
И пътя си по своята Голгота
със всеки удар пак ще извървя...
Не ме е страх от кръста на високото.

Не ме е страх от камъни по мен,
а болката е сетната ми грижа....
Страхувам се, че може някой ден
да хвърля камък и да се накажа...

СМИСЪЛ

„Колко е живот да му се сърдиш”

К. Кондова

Не се сърди, че жива съм почти
и сякаш на света съм все сърдита –
мълчала съм, когато ме боли,
извиквала съм радостта открито.

Та колко е живот от вечността!
Белязана от дръзка безсърдечност,
как искаш да го пусна ей така? –
Да сложа край на всяка своя грешност.

Естествено не съм си лекар, знам,
че анамнеза няма тишината...
Затуй сърцето да развеселя,
понякога възкръсвам под луната.

Разпъвам се на прашната стена,
изрязвам бавно туморите болни
от миналите стари времена...
И си прощавам всички грешки волни.

Разлива се по вените кръвта
и пренарежда старото ми тяло,
и дири смисъл в думата „сега”,
дори ако сърцето ми е спряло...

Дори ако умирам на шега...
Рецепти няма как да бъда жива.
И няма как да размениш душа
със някаква измислена протеза.

Живея ден за ден... добра и зла –
нали съм същество – почти човешко...
А ако днес неволно не сгреша
без болестта живот ще ми е тежко...

С МОРЕ В СЪРЦЕТО

Роден съм край морето
и то е моят хит.
Нахлуло е в сърцето
и аз съм вече сит.
В сърцето ми бушува
и търси залив тих.
С душата ми танцува
и пее морски стих.
Вълните му затихват
в сърдечни брегове.
И вечер в мен изникват
подводни светове.
И от тогаз до днеска
в сърцето съм море.
И в смъртната ми треска
то няма да умре.

СИНЕ, МОЙ

Ти ли, като другите младоци,
не приемаш днешната съдба?
Бягате от днешните пороци
на лявата и дясната резба.
Ти се готвиш да заминеш, чедо,
там във чуждата за теб страна.
Там да си и копието бледо
без децата мили, без жена.
Твоята държава тука, сине,
тъне във забрава ден след ден.
Всеки иска днеска да я мине
в двора ѝ отдавна разграден.
Тука всичко вече се пропуква –
фугите са зейналата паст.
Та за туй от нея всеки хуква
срам да не бере от тази власт.
Знам, че търсиш изход във живота.
Знам, че ти отиваш на гурбет,
за да стигнеш по-висока кота...
Запази обаче тоз обет:

Не оставай в чуждата държава.
Пак върни се в своята страна.
Милата Родина заслужава
Обич повече, отколкото жена...

СЪРЦЕТО В МЕН

Ей, не спря за миг това сърце!
Поне за малко да почине...
Пипна ли го, Боже, със ръце,
дали със мен ще се размине?

Денонощно в мене то тупти
и не признава дни и нощи.
В унеса си винаги шепти
за чакани любовни пощи.

Всяка радост то споделя с мен
и с мене мъката разделя.
И в студен или във топъл ден,
във делници или в неделя,

тялото подържа във синхрон,
света във мислите ми връща.
Със фалшив или пък с верен тон
шумът във песен се превръща.

Знам обаче: някога ще спре...
Светът ще губи своя смисъл.
И след него всичко ще умре,
освен, което съм написал.

ОТХВЪРЛЕН

Вик сподавен, в залък давен,
става ти денят кошмар.
Поглед впиваш, кръв измиваш
днес в живота си – шамар.
Призрак злобен, камък гробен,
носят ти и друга смрад.
Блага дума – там, на друма,
ти не чуваш в своя ад.
И във скърби, ден загърби,
и намрази своя Бог.
И се впрягаш... да избягаш,
но къде? От трън – на глог...

ПО ПЪТЯ ДАЛЕЧЕН

От слънце огряван,
от бури раняван,
лицето ми става бакърено.
В душата боли ли,
сърцето кърви ли,
в живота ми става кахърено.

От утро горещо,
до залеза вещо,
преборвам доволен и датите.
А вечер на лампа
под лунната рампа
подреждам по мъдрост брататите.

По стръмни завои,
във тъмни усой,
се пазя – опарен от грешките.
По пътя далечен,
към края извечен,
оставям следите – човешките.

ПОД ЧЕРТАТА

От раждането, Боже, до днешните ми дни,
и да си кажа може за мойте съдбини.

Поставях си задачи – решавах ги докрай
и търсех си водачи към утрешния Рай.

И стъпките оставих по трудния си път.
Жалоните поставих по жизнения рът.

И всяка крачка беше един изтръгнат стон.
Надеждата стоеше в един миражен трон.

И дадох на живота... От него взех и на:
достигнах тази кота без никакви петна.

Каквото съм направил, оставям си го тук.
Каквото съм забравил, оставям го за друг.

Накрая си оставам със всичкото на гръб.
В живота аз оставам на острия му ръб.

Една душа остана и нея ще я дам.
До тебе ще застана, когато дойда там.

С ВСИЧКИТЕ СИ РИЗИ

Разлюбвам те. Неделя е. По обед.
Пред църквата се трупат какавиди.
Отива си сърцатата ми пролет,
накичена по клоните с обиди.
Съблича се смехът ми, а олгара
отказва да венчае простосмъртни.
Надникнах зад полите му – комари
отпиваха от вените на тъмното.
Виновникът безгласно се скатава
и той разлюбил някого в неделя.
Пиян е вече, значи свечерява
над църквата от винени раздели.
Обличам си душата и на пръсти
обръщам гръб на медения свещник.
Гърдите ми са празни и е късно
да сторят място за изкусен грешник.
Медът се захароса, остър камък
проряза сталактитите от восък.
Отчупих светлината, тежък залък
заседна между думите на Йосиф.
А мъчното в пашкула се раздвижи.
Виновникът мълчеше от икона.
Разлюбваше ме. С всичките си ризи.
Закърмен от гърдите на Мадона.

ПО ГЪНКИТЕ НА ПУХКАВИТЕ ОБЛАЦИ

Дали е Август? Колкото живот
протяга две ръце и ме прегръща.
Прозорец и звезди, небе и мост,
по който безтегловно се завръща
зората на светулковия храм.
И тътена на хиляди копита
отеква, а светът заспива ням
прегълтнал всяко есенно непитане.
Познах го. Август е. Не може друг
така да разговаря с тишината.
И нищо да не каже. Нито звук
и нито дума да прости на вятъра,
разпръснал на светулките смеха
по гънките на пухкавите облаци.
Небето се скъси и заваля,
но никой утре няма да си спомня,
че моят Август е погинал плах,
преди света да се смали за двама
и аз дочувам тъжния си смях,
защото светя, а е тъмно в храма.

СЕГА ВАЛИ ПО-ЧЕСТО

„Обичам те”, побира всички думи,
но нищо не заменя сивевата.
Оскубах си крилетe. Ти не чу ли,
когато ме освиркуваше тълпата?
Площадът беше пълен с късогледи,
сакати и налудни битиета.
Но нищо не почерни тези бели
снежинки приютили се в ръцете ми.
И гордата душа на слънчогледите
не падна. Падна капка от небето.
Валяло ли е? Къпеха се лебеди
в пресъхналата локва на сърцето ми.
И плуваха, но нищо не замести
пенливата усмивка на вълните.
А знаеш ли? Сега вали по-често,
но нищо не тежи като очите ми,
и нищо не предаде тази обич,
по-страшно от „Обичам те” на срички.
Сега ми се мълчи, но няма хора,
които искат да си кажем всичко.

АМНЕЗИЯ

Далече е. Колхида е далече.
Дотам не стига скромната ми вяра.
А ти оттам се връщаш мокър вечер,
но тази църква е безумно стара.
И никой вече в нея не ношува.
Не се отбива даже дрипав просяк.
Иконите ѝ ги рисувах криви.
По дланите ми още пари восьък.
Стените ги дълбах с трънливи пръсти,
а тръните ми бяха на главата.
Изплаках си река. И се покръстих.
Йордан пресъхна, докато те чаках.
И някъде се будя сред водите
на чувството за дрезгава амнезия.
Намирам си очите. И те викам.
Но нищо не потръпва в тези глезени.
А ти се връщаш мокър всяка вечер.
Светът се срина. Аз къде да стъпя.
От църквата и прага не остана вече,
но аз дори за там не помня пътя.

КОГАТО СТИГА ДА ОБИКНЕШ ВРАГ

Зениците са с цвят на абанос.
Небето ръфа без душа плътта си.
Земята крачи по первазна ос
с начупени от слънцето гримаси.
Празнувам аз, обичана, нали
раздадох си и кървавите дрипи.
И Бога ми, сега да завали,
и гола свобода да ме посипе,
със камъни от нечий коловоз,
с пожари от мастилото на Данте,
аз бих посмяла да прескоча мост,
аз бих ви дала хубава поанта.
Аз бих наляла колкото тежи
усмивката ми след ранено утро
и тази чаша пълна ще крещи,
но празна ще прелее като пустош.
Аз бих Ви взела морните криле,
защото тясното небе е ниско,
а моето е в нямото „къде”...
Къде във този свят да те измисля?
Аз бих прогледнала през зноен мрак.
В гнездо на прилеп можех да се сгуша.
Аз бих обикнала във тебе враг.
...
Дано да завали. Сега е суша.

С ЖАЖДАТА НА РИБА

Дано не забележиш, че е тъмно
и бурята ми стърже по стъклото.
В сърцето ми заседна малък въглен
сред думите обидили живота.
И бяха думи, колкото вселени,
и бяха камъни по благ неверник,
и бяха истини, и стреляха по мене,
и всеки път боляха, за последно...
А аз си тръгвах с жаждата на риба,
защото с себе си не те нахраних,
защото хляба се отчупи- жилав
и нищо не засити тези рани.
А бяха рани, колкото голготи
и бяха тръни, колкото спасение
и бяха жадни, жадни за живота,
и беше смърт, без Бог и възкресение.
И беше смърт, а колкото любов е,
и беше твойт дъх разбил стъклото,
и беше вятър, и целуна въглен
и беше ти, ти идваше, Животе!

МИНОРНО

Не бързай! И не се гневи!
Смъртта ще дойде да ни вземе.
Сред уморените треви
ще легне друго, прашно време.

В прахта ще са заспали, знам
и спомените и мечтите.
Ще плаче вятър страшно сам,
следите с ярост ще замига.

Били ли сме..., не сме били...
Звездите ще са безразлични.
И ще се питаме, дали
въобще със теб сме се обичали...

Или било е просто сън
(целувки диви, нежни длани),
от който като светъл звън
една тъга ще ни остане.

ЛЯТНА НОЩ 2013

Нощта облича виолетово палто.
Ужасно ѝ отива тоя цвят.
Като изсечени със склупторно длето
дърветата замислени стоят.

Щурците се надвикват до възбог.
Отвърща им самотен кучи лай.
Отеква кикот пронизително висок,
изчезва във небесния безкрай.

Отвързан вятърът отдавна е заспал.
Тревите са със нощници зелени
Луната е мъглива от печал,
едва блестят звездите притаени.

Реката реши сребърна коса.
И влюбен славей безнадеждно пее.
Във тая нощ на малки чудеса
едничко лятото света владее.

ВЪЗДИШКА

Една въздишка затанцува
на пръсти като балерина
и палаво се запреструва
на морска капка. Светлосиня.

Откъсна се и се понесе
над покриви и тротоари.
Градът внезапно стана тесен,
а хората – внезапно стари –

с очи изпратиха в небето
освободената въздишка.
И чу се гръм. И светна. Ето –
от нея не остана нищо.

Градът заспа и засънува.
Насън престана и да диша.
Но струваше му се, че чува,
как някой от любов въздиша.

ХУДОЖНИКО

Със плътна четка нанеси тъга
по скулите на бягащото време
Накарай светлината от сега
извивките ми женски да приеме.

Рисувай със душа, не ме жали!
Дори във сенки цяла да се скрия,
повярвала, че черното боли,
а бялото е твоята стихия.

И всеки щрих и всеки полутон
полагай със сърце или със устни.
Червеното е болка, удар, стон,
но синьото не иска да ме пусне.

Със четката живот ми подари.
Една фантазия неповторима.
Щом свършиш, сам платното изгори,
за да не може никой да ме има.

ЦИГУЛКАТА

Цигулка съм, в ръцете ти покорна.
Свири на мен със страст неовладяна.
Оставяй ме без дъх – гореща, морна.
Пътувай с мен към чакана нирвана.

От тялото ми изтръгни акорди,
нечувани, неосъзнати, диви.
Докосвай скритите ми струни, горди
и пей със мен в минутите щастливи.

Лъка прокарвай леко, много нежно,
със опитна ръка го направлявай.
Ще стена от екстаза неизбежно.
Ти в стоновете музика долавяй.

В симфонията бурна на телата
бъди ти диригента, виртуоза
на който със възторг ще дам душата
ведно със тялото си – дъх на роза.

И НЕ, ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

И не, защото те обичам,
не мога да си тръгна в здрача
и в есенното безразличие
страхувам се да не заплача.

Вината – скъсана обувка –
изхвърлих някъде по пътя.
Ръце протягам за милувка,
но ти си толкова безплътен.

А есенното ми начало
във мен самотно се обажда.
Расте, оголена до бяло
една тревожна, сляпа жажда.

Различна, плашещо ранима,
загадъчна по свой си начин,
аз просто зная, че те има
и тръгвам все към тебе в здрача.

ПРАХ И ПОГЛЕДИ...

Красиво луд и дълъг миг,
лятото минава въздушната врата.
А сенките се губят,
нарисувани сълзи.
Крилете ми – очистени от сажди,
прах и погледи на морските звезди.
Затворени чадъри.
И как да не измина
младостта на пътеката.
Зелен атлаз.
Не искам думи.
Параклис от лоза
и самота за светлина на почерк.
Кратко е:
оборот на колело,
чертица в сенокоса.
Далечина.
Рамото ѝ
е стон пред залез.

ПОЕЗИЯТА НАМАЛЯВА...

Поезията намалява...
По разписанието на влаковете
птици кацат по точки –
за илюзия на острови
и морето е сънливо лятно:
хвърля сенки
за чадъри
и пясъчни съкровища
на непознати.
Вече никой не пише
по небето!
Освен онази
любима самотница,
която е босонога
по подразбиране,
по любов,
по водна жарава...
Първата искрица
на блажения фар.
Око и пулс.
Параклис,
който някога е бил улица.
Натежало смокиново дърво.
Тайна...
Скрита в напукана мазилка.
Рони се.
Бавно, невидимо.
Разлюлява облаците

и прави знаци.
Аз съм!
Изгори ме,
есенно,
в листа...
Ще се съберем
за почивка...

МОИТЕ ЯГОВОДИ ТЪРЖЕСТВА...

Ако лятото ми позволи
да те поканя,
вечерно —
в двора
на ягодовите тържества,
ще се облека в нетърпеливо синьо.
Ще чакам
на стария стол
от времето на добрите духове,
моите приятели
от една изложба на открито.
Зная,
няма да дойдеш
през вратата...
Нощ е
и местата на покрива
са изчерпани.
Ела,
през прозореца
на всички феи!
Това е между нас.
Нюанс.
Понякога забравям
думата за изчерпване
на любов.
Все едно —
това е идеалистичната ми
разсеяност:
по часовник е полунощ,
а в мен е пристанище.
От скулптор
заради оставена душа...

ПРАЗНИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Оттук започват всички залези...
Площад на всички мои болки
и птици,
които са ме обичали
заради пустините ми
и платната в артистично бяло...
За пътя...
Ухае на невидимост
и подробности
на старите тебеширени бележки.
Само тук съм невидим.
Понякога седя
на тъмен виенски стол
и си пускам звезди
в божествено питие
от близка приятелка,
която наричам вечер.
Дори вярвам,
че часовникът горе
играе роля
и глас на саксофон
е символ на лирика.

Как да не забравя времето
и огледалните му цифри!
Звън-дзвън...
Не е трамвай,
а желание да събера
двете ноти
от диаманта на живота.
Наздраве!
За автопортретите
и за котката от покрива!
Тя разбира тайно от поезия
и обръща страничките...
На 55-тата
ще ѝ напиша...
Моретата се забравят,
остават островите.

БЛИЗКИ ПО РАЗЛИЧИЯ...

Докато небето е още
топло от мечти
и в дълга нощ
предметите са с душа.
Докато мъглата
успява да ни преоблече
в тайни дрехи
за пресечките,
докато сме нежни реалисти,
че пианото на покрива е
общият ни кораб
и практически е невъзможно
да няма хранители
на мечтания.
Очите да се уморят
от белота
и в съня им
да има комети.
За нас:
близки по различия звезди.

ТРОЙКА С БЯЛА МАЙМУНА

Какво знаеш ти
за моята Бяла маймуна?
Невидимо си мълчи,
на гърба ми увиснала,
в менгеме гумено
стиснала гушата ми.

Никога не си виждал, нали,
за белезите от зъби
по юмруците ми? Болят
прогорени шепите ми
от скрити думи.

Продължавай да ме прегръщаш!
Белите ни беди
в белия мрак,
като бели маймуни,
остават невидими.

ИЗПИТАНИЕ НА ЧУВСТВОТА

Скъпернически отчупваш
още димящите залчета
и ги слагаш
пред мене на масата;
караш ме да се чувствам просяк,
неял от години;
стомахът ме присвива,
а ти ми подаваш
колосаната салфетка
и казваш: „Не бързай”.

ЩУРМ

Най-страшни са
онези Цербери,
които пазят
подстъпите!
Тъй яростни,
като питбули,
със захапка яка!
Не пускат никой
да припари.
Имат силно обоняние.
Почти не спят,
а зъбите им
са стоманени.
Най-нечовешки
фанатизъм има в тях.
Емоциите им
са във гръкляна.
Единствено
помазани свещеници
да минат покрай тях
в уречен час успяват.

И наречи ме безразсъдна,
ако искаш,
ала съм намислила
да срежа
със стоманени ножове
арматурата,

върху която
тези Цербери
са построили
своите домове
в подножието на скалата.

Докато суетят се
край падащите
от небето късове,
ще се провра нагоре,
следвайки
на горските потоци коритата.

И сигурна съм,
че ще стигна не до храм,
а до един гол връх,
където ветровете
вихрен танц завиват
с облаците,
а орлите
за почивка спират.
Един гол връх,
от който
се открива хоризонтът,
където Вечността умира
със грохота
на собственото ти сърце,
където облакът
те скрива
от очите на случайни пътници.
И ти разбираш –
насаме си с твоя дух безсмъртен.

ЛАВАЦА

Откраднах си
късметче от Лаваца;
надявах се да пише твойто име.

Завито на рулце,
до мойта чаша
оставих го с кафето да изстине.

Не го разгърнах,
пуснах си го в джоба
при другите хартиени късмети.

След малко имам
среща с теб. Да можеше
късметчето ми ще те предусети,

така че щом
си тръгнем, то със „обич“
през дрехата ми да просветне!

ТАЗИ НОЩ ТЕ СЪНУВАХ

Тази нощ те сънувах
как ти пращам писмо
от онези подробните
и излишни.

Тази нощ те сънувах –
само сън е било;
само сън

и разцъфнали вишни.

Тази сутрин видях –
има мокро петно
слепоочно разтреляни
мисли,

там където косата ми
в празно легло
с аромата си
сънища пише.

НА МЯСТОТО

След пожара
пороища със камшици плющяха в небето,
зли светкавици блясваха в тъмното
през плътните облаци.
Без коса,
без ръце,
раздърпана,
в тъмното търсех спасение,
но тебе те нямаше.

След пожара
дори не можах да помръдна.
Онези големите камъни,
под които загина душата ми –
щлифовах ги с кръв,
ала черното не се махаше.
Затова ги използвам
да строя моята Китайска стена,
тук на място,
където се срути
нашата дървена къщичка,
без да мога и кръст да поставя
на мястото.

ПАЯЖИНА ОТ ЛЪЧИ

От лъчите на слънцето
изплетох паяжина.
Сега ловя
неизплакани сълзи,
удари на влюбено сърце,
полъха на самотни дни,
на откраднати прегръдки,
на несбъднати мечти,
на препънати въздишки,
на усмихнати очи,
на порои, на вълни...
Изплетох паяжина от лъчи
и сам денят ми се заплете.

НА ТЕБЕ

Сокът по устните ми е за тебе.

Изпий го!

Трепетът в гърдите ми е за тебе.

Вземи го!

Вятърът в косите ми лудува.

Погали го!

Тръпки по тялото ми преминават.

Укроти ги!

Сърцето ми за тебе лудо бие.

Прегърни ме!

Душата ми е нежност, когато съм
с тебе!

Да се напия,

да се опия от руйното вино

в твоите очи. Наздраве!

До дъно!

До последната капка любов!

ДА СЪМ

Да бъда в твоя сън
песен недопята,
полет на птица,
усмивка на девица.
Пролет, облечена с цвят,
лято с грейнали поля,
кехлибарена есен,
посребрена зима...

Да съм музика
в твоите нощи,
звезден път
и луна.

Да съм светлина
в идния ти ден,
слънчев лъч,
небесна дъга...

Да съм твоята сянка...

САФО

В съня ми надникна Сафо.
Аромат на роза и лавандула
изпълниха нощта.
Да пиша...
Като послание долетя за миг мисълта –
за ласка, за обич,
за стенание,
за оргазъм,
...и грях...
За пламенна въздишка,
за трепет
и гореща страст.
О, музо!
Съня ми спохождаш
благовенна
с диви аромати
на копнеж и сласт,
свириш
по нежните ми струни
на душата,
на чувствата
и страстта.
В недрата ми изригва лава
от трепет и стенание.
Няма го чувството за грях,
а красота съзрях...

НЯКОЙ ДЕН

*„Някой ден наистина ще тегля майката на всичко.
Ще затръшна офиса, без разрешение за отпуск...“*

Петя Димитрова

Някой ден ще се скрия от света,
запратила името ти в забрава.
Ще лудувам с вятъра,
ще гоня птиците,
пчелите в длани ще приютявам
без страх от болка.
Ще се премятам като клоун по тревата,
запрелистила спомени за детство.
На слънцето с ръка ще мятам –
на слънчеви зайчета да поиграем.
Влакове ще спирам да ги питам –
срещнаха ли надеждите, мечтите,
забравените срещи, непоисканите прошки.
Премълчани думи из храстите ще диря.
Някой ден...
Дали ще ме намери някой?...

ЕСЕННИ РАЗМИСЛИ

*„За какво ми е това циганско лято
като няма на кого да го подаря!“*

„Есенна жена“ Станка Пенчева

Животът ми е малка гара,
а дните – перон.
Разминават се влакове
и съдби човешки.
Тъжен е часът на есента.
Тъгата по младостта –
цветна дреха
навлича.
Изнизват се мигове
на радост и печал.
На раздели и срещи,
на влюбване и разлюбване.
В слънцето търся
утеха,
нощта под клепачите
се изнизва.
Баладичният напев
на капчука
унило се настанява
след последната свирка
на перона.
Тръгвам за някъде.
Не роня сълзи

за сбогуване.
Няма на кого да помахам.
Есенно ми е.
На зимата далечна виза
съм отредила.

ВСЕЛЕНАТА УХАЕ НА МАЛИНИ

Звучи капричио на Паганини
в нощта изпод лъка на Гарет¹.
Душите ни врати разтварят.
Вселената ухае на малини...

Вселената ухае на малини...
От вино и любов пияни,
допираме екстазно длани...
Звучи капричио на Паганини.

Звучи капричио на Паганини...
Къде сме? В ада? Или в рая?
Не искам, Божичко, да зная...
Вселената ухае на малини...

А в мен цъфтят петуниите сини
под бриза топъл на дъха ти.
Заспивам кротко с любовта ти.
Сънувам теб и райските градини.

Вселената ухае на малини...

¹ Гарет – Дейвид Гарет: цигулар виртуоз. Играе ролята на Паганини във филма „Паганини: Цигуларят на дявола“

КАЛИМАНА

Цъфналите вишни – бели пеперуди,
в утринни градини вятърът събуди.
Слънчева усмивка озарì простора.
Славеи запяха сладко, без умора.

Ведър лъх повее от гори зелени.
Цъфналите вишни слушат умилен
птичата соната, хòра на шурците...
Дишат аромата чуден на тревите.

В бяло пременена млада вишна в двора,
влюбено си шепне цял ден с Развигора...
„Сватба ли планират, или се задяват?“ –
шушне дяволито синята тинтява.

В клоните на клена гълъб грив загука.
С трели звучни пее що ще става тука:
„Пролет-калимана из поля лудува,
пратена от Бога – тя ще им кумува...”

В ПОЛИТЕ НА ВИТОША

Разпуснала индигови коси,
нощта във транс над Витоша танцува.
Върти безброй катуни от звезди
и с витошките върхове флиртува.

В ръцете с пълноликата Луна,
по цигански с дайретото ѝ играе...
Петли пропяват, совна се сърна...
И Слънцето отново кон седлае.

В поли зелени, сбрала пъстър свят,
усмихната се буди планината.
Зефир появява, листи шумолят...
И птици пак излитат от гнездата.

Камбаните за Утринна звънят...
А гълъбите диви на Бояна
гукукат нежно, любят се, летят –
унесени във своята нирвана.

Един зограф с прехласнати очи,
застинал пред лика на Десислава,
гласа ѝ тих сънува да звучи
и в стъпките ѝ да цъфти тинтява...

Един зограф, оставил своя мир,
сърцето си в Боянската обител,
разтваря дъх в небесния ефир,
сподирен от хорала на щурците.

ПОД МИГЛИТЕ НА ВРЕМЕТО...

Боли ме да те вдишвам страстно
в душата си като разпятие,
в съня ми да проникваш властно
и в пламналите ми обятия...

А утрото да ме докосва,
по-девствена от мисъл Божия,
и весело да ме сватосва
за теб, под флорентинска лоджия...

И вятърът да ме задява,
просвирил на косата струните...
Дъждът надежди да засява
в сърцето ми по пълнолуние,

че някъде в света те има —
на времето заспал под миглите,
под прясната на бяла зима,
зачакал пролетно разлистване,

когато в слънчевата спора —
за обич истинска събудени —
сред милиони земни хора,
ще се открием с теб, учудени.

ОСТАРЯХ..., НО...

Остарях и се вижда от миля,
но в душата ми кончето цвили
и прескача високи стобори –
с ветрове и звезди да говори...

Обуздано не иска да бъде...
И навярно в живота отвъден
ще прескочи и свода на ада
с волността си неистово млада.

Ще препуска в неznайни простори,
без юзди, без седло и без шпори,
осъзнало, че вечно е живо
на душата сърцето игриво...

НА СЛОВОТО ВЪЛШЕБНАТА ЗВЪНАРНА

Мечтите си бродирам с капки росни
по пистите уханни на дъгата,
по бриза – вѣселия, мил халосник,
по ирисите пъстри на цветята.

В душата кътам образи любими
и чувства, като гейзери красиви,
които вплитам в ромолящи рими
и ритми – песенни, игриви, живи.

На словото вълшебната звънарна
ту еква в мен, ту горестно притихва.
Но пламък, щом дъха ми с порив жарне,
то буди се, звъни и се усмихва.

ДЕН ДО ПЛАДНЕ

Щом долната ѝ устна е нацупена,
а веждите са седнали отгоре ѝ,
не ѝ напомняй, че е хубава.
И най-добре да не мърмориш.
А бавно да се свиеш в тъгла,
където още е присъствие
и да забравиш, че е пъкъл.
И да не знаеш, че откъснат
си временно от мекотата ѝ,
а върху нея е затрупано...
Почакай малко, ти я чакай,
макар че пътят е усукан
от гънките му я разплитай
и нежно отвори черупката.
Не я моли, на глас не питай,
защото вътре е пропукана.
Тя има твоето мълчание,
което е стена пред ада ѝ.
Това ѝ стига. Разстояния
се стапят, докато пропада.
Вдигни я с поглед, отпътувай я.
И вярвай, че е до завръщане.
Ти само нея, нея чувай.
Така след всичко ще е
същата.

В ПРЕГРЪДКАТА НА ВЯТЪРА (Спомен от Видин)

Коремите на чайките са изрусели
от слънцето, което съм поела.
А вечната река е дом за смелите,
които оцеляват след разстрела.
Разстреляни са тежките очаквания,
ветрец крайбрежен е отмъкнал хвърчилата.
Деца играят. Никакви прозрения.
Един пореден ден зад очилата.
Врабче ще кацне на самотната ми пейка.
Ще се изплаши и ще търси другите.
Ненужна сянка зад дървото ще се мерне.
Аз още тук съм. Ти си другаде.
Не се занасяй. Шегата ти увисва в ъгъла.
А вечната река отнася мислите.
Дори да дойдеш, ще съм тръгнала
към други градове. Без смисъл.
Оставих себе си в короните
на цъфнали липи със дъх крайречен.
Но вятърът се спря и ме отрони
Оставам във прегръдката му вечно.

ПЯСЪК ОТ РУИНИ

Недей да мислиш. Няма смисъл
от чувствата, по тръни разпилени.
Повярвай, че до време ще си писък,
а после ще го впрегнеш в изцеление.
Небе от истини ще прокопае в тебе
тунел за бягство от съня ти сбъркан.
Не се опитвай, нямаш си колене
да ги разбиваш с падане по пътя.
Излез от нея – слънце ще те стопли,
а свободата – избор за спасение.
Поплака днес, последните ти вопли
са само спомен за ранено време.
Не се надявай. Тя замина.
Стихът не може да я върне.
Под тебе – пясък от руини.
Пусни я и ще се
разсъмнеш...

СКИТНИКЪТ

Той е самотен,
жаден за любов скитник.
С побелели страни
от дълго очакване.
Никой не го посреща,
никой не пита,
дали го болят
надеждите смачкани.
Той е вибрация
в ада на празното,
замлъкнало ехо
в дома си напуснат.
Дали я обича,
или вече я мрази –
дълбае сега
във своите чувства.
Не я обвинява.
Тя ражда жаждата.
Нейната липса
отваря пътища.
Любовта е онази
фатална проказа,
по-заразна от чума,
иначе – същата.
С уморено сърце
ще прекрачи във нищото –
в безизходни каньони,
до болка корави.

Пустошта ще го глътне –
горд и отприщен,
пътя назад,
към дома си, забравил.
Внимателно
ще си избере лобно място,
ще лежи примирено –
и самотен, и ничий.
А небето над него
ще е толкова тясно –
благодарен за нея,
и оттам
ще обича.

ИМА

За обичане има. За обичане.
Непоръбено, времето влачи водите си.
Остарели и глухи към себе си тичаме,
разпилени по пътя в надежди и в мисли.
И за вярване има. Има за вярване.
Със пастели е драскал някой стените ни.
Много синьо и жълто по средата ни грабва.
И мълчим непокорни след годините скитане.
И за тебе ме има. И за мене.
Уж ограбена, а съм цяла до съмване.
На прозореца утринна птица немее —
продавач на надежда при последното тръгване.
И за мене те има. И за тебе.
Пак косил си очакване по ливадите тучни.
Не очаквай. Този наш послесмъртен молебен
всички зидове-мисли, вътре в нас,
ще пречупи...

НА МОЯ СИН

Прости ми, врабче! Моя мощ неукрепнала!
Черупката счупих, бе толкова рано...
Косите ти скришом погалвах, залепнали
от пот и кошмари в гнездо несъбрано.
Прости ми, че нощем самичко заспиваше,
а знаех що диреше твойта ръчица.
Аз денем наливах, ти вечер отпиваше
от млякото болно на болна вълчица.
Прости ми, че в себе си тебе изгубихме,
и връщах се винаги зла и поваляна,
а ти бе все там – доверчиво и влюбено,
жалееше мен, сякаш бях неокаляна.
Прости ми, че винаги бягах, че чайката
топеше далеч скверността си в моретата.
Безкрая все гонех. Накрая, аз, майката
и тебе повлачих натам, към несретата.
Прости ми, когато накрай, изтърбушена
помолих за чаша вода – ти ми даде...
Да кацнем, врабче, с тебе двама на крушата,
и днес да ти върна, което окрадох.

И ТАМ, СЛЕД ПРЪСТТА

Когато метличина къпе душите ни
и там, след пръстта се отново родим,
и кривите нишки, довчера заплитани,
обличат шубраците в траурен дим...
Когато разлистени люляци, прихнало
ни сторват в безгрижие цветен венец,
а Господ пред вярата наша утихнал е,
с мирò е помазал един младенец...
Когато ръждата посреща горещници,
а тленното гние в рояци молци,
светините близва тамянът и свещници
изгарят следите от нас – бегълци...
Когато дъждец напои домовете ни
и глътка поемем от новия свят,
възкръснал в дъга от една съборетина,
където мечтите неспирно ваят...
Когато се чуем сред псалми-греховници,
заспи светлина и се ражда живот,
разбий секундарника, всички часовници,
ела, и убий! И стани Дон Кихот.

КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

Днес тръгвам към звездите. Изпрати ме.
На прага да поседнем за последно.
Разплитахме се в сто лета и зими –
оголени, смутени, неугледни.
А някога от някой бяхме чули:
„Да купиш свещ, недей продава слънце!
Животът често смята с кръгли нули
и глината не всякога е грънци“.
Препъвам се и ставам неохотно.
Напред вървя, а винаги ме връщаш.
Разбулена, пред своята Голгота
мечтата ми дими. И ме прегръщаш.
А тъй е късно, късно е... Ще тръгвам!
До вчера бях жена, днес – само бленда.
До утре ще е кротко, ще зальгвам.
А след това? Ще седнем за последно...

ДЕТСТВО В СКРИНА

Разнебитен е скринът и чака
да отворя долапите прашни:
тук е скицата вехта на влака
за Париж... Ето! Стари домашни...
А това е рисунка за мама:
на лицето ѝ грее дъгичка,
в жълтокосо – фризирана слама,
ведро маха с чертичка. На всички.
И писалката някъде съхне,
без мастило заспала сред купа,
две мечти живинка да подпъхне
жадно чака. О! – старата лупа!
Микроскопски играла на учен
прави детството силно, голямо –
няма опит, случайно получен,
там облягам се винаги в рамо.
Морски миди ме бодват по пръста
и балони с вълшебства се пукат.
Мама шета с престилка на кръста,
в джоба пъхнала тайно „Наслука!“.
На огнището чаят заврял е,
скринът помни за пукащи съчки.
Мама гали лицето ми. Бяло.
Тя не иска това, Бог заръча.

С ДЪЖДЕЦА

Ще завали и с тебе ще се учим
на кротката въздишка под сайванта,
край нас ще забълбука тихо ручей,
секундите – безвремие ще грабнат.
По покрива дъждецът ще пребяга
и нейде, в черчевето ще се скрие,
ще скокне стреснат: „Тук, сега, веднага,
от миналото ли да ти родя стихии?“
Да свием мокри, сини дъждобрани,
камината да жари и да пука.
И в погледите нежни, несъбрани
да срещнем пак: „Обичам те! Наслука!“.
Да бягаме в жълтеещи тръстики,
пък гайдите да пеят без ручило.
А виждахме в годините прилика,
де тук гнездо е кукувица свила.

КРЪПКА ЛЯТО

Волски впряг ме отнася далече,
към нивята на моето детство,
към мигà, в който слънце изсече
песъчливо и жарко наследство.
Пее шарено нейде талига,
а канатите дядо рисува,
сред житата се крие авлига,
аз го питам: „А колко ще струва
да ушиеш на дните премени
и машината шевна да хлъцне,
под педала си, дъх да раздене
и да вдене отново? Да кръцнеш
от парчетата сиви на мрака,
светлина, та да питат конците:
„Де си, чедо, кой толкова чака,
те, хората, заспаха с момците?“
Виж я Нужка, заспала в обора,
утре мляко – дан нам обещава...
„Дядо, диря ги, рухна стобора!“
„Не дири, сине! Няма тук хора“.

СБОГУВАНЕ С ТЕБ

Море съм... Не предвидих сушата.
Вградих вълните си в мозайка.
Изгубена сребриста чайка
в очите ми заспива сгушена.

Потръпва пролетта, засукала
миражи в моята Итака.
Загръща ме със неочакван
покой и самота просмукана.

Сега ще бродя във безсъници.
Луната ме целува пътьом.
Притихва в дирите ми, скътан,

тайфун от страсти. Не тъгувам.
Допускам зимата за спътница.
С лика ти още се сбогувам...

СЛЕД ТЕБ

Слънце сиво остана след теб.
Върхове, в самакитки обраснали.
Власеница. Нетленен вертеп.
Небеса с два сапфира угаснали.

Черен сняг се натрупа след теб.
Непристъпни, затлачени пътища.
Възел в гърлото – остър, свиреп.
Страховити, мъчителни сънища.

Мрачина ме обгърна. След теб
е безхлебна земята ми. Спечена.
В тъжен дим се превръщам. Нелеп
здрач пречупен. Неволя наречена.

ОБЪРНАТО ОГНИЩЕ

Изпитах всичко. Всичко изживях.
Във рая бях. И в дъното на ада.
Жестоко падах. Ставах и се смях.
На дявола душата си продадох.

Обичах бурно. Нетърпима бях.
От глад умирах. Мъчаше ме жажда.
В охолство тънех. Дни и нощи слях.
Видях как Слънцето в тъма пропада.

Сега съм бряг. И езеро тревожно.
Притихнал връх под морското равнище.
Сега съм сняг. Светулка невъзможна.

На сенките съм лунно коренище.
Сега съм праг. Светилище безбожно.
Обърнато наопаки огнище.

ШАНТАВО МИ Е!

Изгубих ключа за сърцето ти,
нищо, че пеперуди още летят
и рози танцуват с глухарчета
нощем безумно в косите ми.
Вятърно гаснат мечтите ни
и прегръщам луната цялата
да търся там само очите ти,
неистово литнала с кораби
в измислени стари приказки.
И ми е толкова шантаво, че
ще взема всичките дяволи,
за да сеят вече детелините
някъде в пясъчни замъци,
а птици ще ми носят стълби
към вратата в сърцето ти,
за да търся нощем ключа си
за неродени в съня ми истини.

ПОНЯКОГА...

Понякога болката стихва. Понякога
сърцето с аритмия бие в гърдта.
В прозореца сънно надниква мечта.
В такава нощ скитам се с вятъра.

В такава нощ спомням си лятото.
Безумна, за малко забравям скръбта.
Откривам те в плахи следи на сърна.
Долавям те в полета птичи на ятото.

Понякога болката стихва. Понякога...

ПЪТЕМ

Пелтечи високо —
налудничав, странен език.
В гърдите дълбоко
застива злочестият вик.
Нозете му боси
страхливо отстъпват назад.
Трънливи въпроси
във джоба износен лежат.
В съдраните дрехи
трепери воняща снага.
Очите му меки
мъждукат — свенлива дъга.
Погледна ме пътем.
Завихри въртоп светлина.
Живот, непомътен
от тежка изконна вина.

НЯМА КЪДЕ ДА СЕ ВЪРНА

*„Да се завърнеш в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.“*

Господи, няма къде да се върна –
родната стряха отдавна е сън!
Как ми се иска за миг да я зърна –
с люлка, висяща на джанката въвн.

Искам отново безгрижно да пея,
тревки да късам, да ровя в пръстта,
пъстро хвърчило из двора да вея,
шеметно детство да сетя в скръбта.

Няма я... Няма я родната стряха...
Всяка тревичка – смълча се в бетон!
Спомен прашасал за миг тук поспря се:
гост непоканен, отронил се стон.

ЧОВЕШКО ПЕТНО

Всеки ден се преструваш, че още си жив.
Дваж по-жив си от тези, заспали в могили.
А светът днес е лют и жесток, триж по-див –
шумотевица градска все нещо ти пили.

И те свлича пияната днес рутина,
недостатъчна радост, добро и утеха.
И не си вече първата Ева – жена,
с лист от дъб се прикрила, наместо със дреха.

И Адам – син божествен – не е вече мъж,
който с лък и стрела от дивак ще те пази.
Той лукав е и грешен, и бяга от къщи.
И със джиба стотонен на път ще те сгази.

А животът човешки е с грам на муха.
Само Бог да замахне и смлян си навеки.
Мръсно, кърваво, гадно човешко петно.
И мутация генна, облечена в дрехи.
Всеки ден се преструваш, че още си жив.
Дваж по-жив си от тези, заспали в могили.
А светът днес е лют и жесток, триж по-див –
шумотевица градска все нещо ти пили.

ЕДИН МЪДРЕЦ

Един мъдрец сам може да си е компания,
особено, когато е поет – на Господа любимец.
Тогава всеки миг със себе си е жива рана,
и всяка дума е поръсена на водосвет. Със вино.

В живота си е сетна дупка на кавала –
със нея вятър вие или тихо свири.
Не е на прием в светла тронна зала.
По митинги не вика и не вдига гири.

В живота той е нечий верен бодигард.
Подсмърча в бедност, духа постна каша.
Дали е в село или в гетото на своя град –
с клошарите приятел е и с тях върви на паша.

Не се подмазва, не лустросва богаташите.
Не черпи хората на власт и все си пати.
Не е от тях, върви със нас, със нашите,
които с вятъра гнезда и клони клатят.

Със празен джоб и скъсани подметки
той е с душа на кралска горда пеперуда.
Лети със птиците, не прави сметки.
И смятат го за луд. Щастлив от лудост!

РЕКВИЕМ

Бърза, бистра или мътна
като водата ще си тръгна,
ще се изтека изведнъж,
ей така в синьо или златно.
И дано в жажда утолена
ме запомниш някой ден!
А аз ще съм щастлива
да те гледам жив и озарен,
ще се стичам пак по тебе
нежна като вик усамотен,
някъде надолу към морето –
безбрежен дявол с реквием.

ОЩЕ СЪМ ЛЯТО

Още съм лято –
зряла кат круша,
топя се в устата,
искам да те гушна.
Още съм лято –
сочна, червена диня,
нежно разхлаждам,
топлината ти взимам.
Още съм лято –
морето съм синьо,
пристанище давам,
опиянявам кат вино.
Още съм лято –
гореща и страстна,
нежност разпалвам,
огън не гасне...
Още съм лято...

СИНЯ НЕЖНОСТ

Синя нежност –
небе, море, цветя.
Синя вечност –
влюбени слова.
Очите сини –
дълбоки езера,
потъващ поглед,
магия в синева.

Безбрежност синя,
незнайна висота,
огледало, нощи сини,
сатен, звезди, луна.
И синя нежност,
любов в света,
светли чувства
в райска синева.

АКО ЗЕМЯТА СПРЕ

Ако земята спре да се върти, дали ще слеза?
Там, някъде в пространството или на времето
в безкрая, ще мога ли да бъда някой, или просто
ще се превърна в облак прах, парче от камък,
блуждаещ между ад и рая? Ще бъда ли отново Аз
или няма вече да ме има, като отминал влак,
на запустяла и ненужна никому, самотна гара?
Ако земята спре да се върти, дали ще слеза?
И ще тръгна ли тогава по орбита незначайна
на нова някаква комета с гравитация предишна
или ще ме люшкат пак нагоре и надолу спомени
на минали събития в живота ми така излишен?
Ако земята спре да се върти, дали ще слеза,
за да продължа дори на стоп пътя си на птица?
Или като щраус главата в пясък вече ще зароя,
дано да скрия страха си от утрешното нищо.
Ако земята спре да се върти, дали да слеза?
Звездите покрай себе си да хвана и да моля там
път да ми пробият или като грешен дявол сам
ще търся ангелски крила, с тях да се обвия,
за да не умра от светлината на изгубени светии.
Ако земята спре да се върти, билетът ми за утре
дали завинаги изгаря? Тогава, казано направо,
ще слеза! Все някъде ще има място, за да стъпя,
без да се удавя в безтегловността си на безкрая.

НА РЪБА

На ръба – между
лятото и зимата,
където младостта
с „Добре дошла!“
посреща старостта,
където прецъфтяват
мислите във спомени,
където дъждовете
сливат се в сълзи,
където слънцето
залязва в облаци,
където ветровете
разпиляват истини
от прошарени коси,
където... някога
забравила съм чак
вече чувствата си
на отминала съдба,
там някъде, на ръба,
застанала съм пак
да търся още себе си
за нов един живот
от любов измислена.

ЛЮБОВ

Тя си прави със мене шега
и ми вързва душата на възел,
после скрива зад облак и прах
елемент от големия пъзел.

Пълнолуние. Как да я спра?
Щом луната се пълни по график,
то е ясно, че даже и аз
следвам своя житейски спектакъл.

Не разчитам на свръх сетива,
нито даже на свръх интуиция,
ала чувствам, че тук и сега
с нея просто не съм във кондиция.

Е, какво пък!? Голям келепир!
Днес е тука, а утре я няма
Тя рисува с червен тебешир...
Айде, моля ви! Дим да я няма!

ПО СКАРЛЕТСКИ

Утре нали е ден?
Утре, ще те обичам!
Днес забравих съвсем,
а и никак не ми се тича
след вятърни мелници
в Донкихотовски битки...
В моите луди делници
съм и теб и съм всички.
Аз съм пълно безредие,
но си кривя шапката,
щом ми поискат сметката,
че съм рошава и устата.
Идвай, ако си арабия
да ловиш с мен галактики,
после на по ракия,
ще ти разголя душата си!
Тогава ми дай разписка
на колко ме оценяваш,
пък аз, ще си накривя шапката
че ми е все тая....

ПОД ПРЕДЛОГ

Тук все вали. Тук все вали.
Понякога небето изнемогва.
А аз във тези мокри тишини,
разтрогвам себе си и се догонвам.

Разтрогвам най-мечтания си сън,
разтрогвам свободата си без време.
Налъмните, когато цъфнат вън,
ще могат всички мисли да ми вземат.

И чак тогава, празна като гроб,
ще тръгна към сърцето си обратно...
Или към теб,
но всъщност под предлог,
че нещо във окото ми е влязло.

НЕПОНЯТНО

Така е просто, че прозира
в очите на небето, в тишината,
във думите, които не намирам...
Пределно просто. Като голотата.

И все по-малко искам да участвам
във сблъсъка на думите, да чувствам
невидимия грохот на душата,
където дъждовете ме напускат.

Да, толкова е просто, но когато
Луната се превръща в полумесец
се влюбвам пак. Отново. Непонятно.
Но все във теб. Защо ли? Все във тебе.

ШАНТАВО МИ Е!

Изгубих ключа за сърцето ти,
нищо, че пеперуди още летят
и рози танцуват с глухарчета
нощем безумно в косите ми.
Вятърно гаснат мечтите ни
и прегръщам луната цялата
да търся там само очите ти,
неистово литнала с кораби
в измислени стари приказки.
И ми е толкова шантаво, че
ще взема всичките дяволи,
за да сеят вече детелините
някъде в пясъчни замъци,
а птици ще ми носят стълби
към вратата в сърцето ти,
за да търся нощем ключа си
за неродени в съня ми истини.

КАПКА РОСА

Много тихи тревоги и болки рисуват
по лицето ми с живи бои
набраздени следи
от изминали зими
и от болки,
надежди,
вини...
Не отвърщай очите си!
Няма да мога
да съм същата както преди!
Но душата ми вече е толкова млада,
непризнаваща тези следи -
все по-нежна и влюбена,
с вяра,
която
дава смисъл на всички неща...
През годините тя е растяла обратно
и е ставала детска душа,
за да може да стигне момента,
когато
ще прилича на капка роса!

ПРИБИРАМ СЕ

Прибирам се след хиляди копнежи.

Мечтаех си отдавна за това.

Не ми палете лампи!

Замълчете -

да вляза в себе си,

да разбера!

Отвътре да почувствам без остатък

на моя собствен смисъл

същността!

Отлагах го в торпедото на дните.

Не чувах и не виждах

досега...

Немилостиво темпото пленява

душите ни

в илюзии и страх.

По-бавничко съм жива

и създавам,

и вярвам,

и обичам,

и творя.

Преглъщам трудно зальците груби

от чуждите охоти за света.

Преполових живота си

без друго!

Прибирам се

да чуя

Същността.

НЕ СЕ ОТКРИХ

Не се открих при тази суета -
там нищо свято не остава цяло.
Отказах да съм с вирната глава
и се завърнах
в скришната си стая.
Дано Си там...
При Теб да помълча!
Десницата Ти пак да ме погали
и погледът, изпълнен с топлина
у мене тиха радост да извае.
Че всичко друго губи същина!
Загнива лесно всяка земна слава,
поникнала набързо от пръстта,
където ще се върнем
най-накрая...

НЕ МОГА ДА ГОВОРЯ ТАЗИ ВЕЧЕР

Не мога да говоря тази вечер...
Душата ми се пълни с тишина.
Загльхнаха отколешни кроежи
за хиляди объркани неща.
Сега се виждам малка, но красива.
Сега се буди в мене същността...
И въпреки че ето, нямам сила,
съм по-високо от реалността -
от всичките проекции за слава,
от болката, че някой стреля в мен,
от тихата обида, че ме няма
сред силните на днескашния ден.

Сега се вижда ясно синевата —
огледана е в моята душа.

Не мога да говоря тази вечер...

При мен сега се спира вечността!

ЕТО МЕ

Ето ме, Господи,
няма лъжа!
Тук съм и всичко е цяло -
мислите,
думите,
тази душа -
днес са облечени в бяло!
Толкова пъти ги вади от грях
и от тъгата човешка!
Молах Те с болка,
треперех от страх -
беше ми трудно и тежко!
Но Те усещах и в черния миг,
знаех, че крачиш до мене!
Чувствах ръката Ти как ме държи
и ме изправя навреме!
Искам да мога
сега да горя
без да изгаря сърцето
в Твоята обич!
Докрай да вървя
и да достигна
небето!

И ГОСПОД ПЛАЧЕ

Седим безкрайно натежали
от мисли,
спомени,
тъга...
Навън дъждът отново прави
огромни локви
пред дома.
Завивам се с една надежда -
във кърпки цялата,
но ти
прибираш тихата си нежност
и гледаш вяло настрани...
Започва да се спуска здрачът!
Помилвай ме!
И ми прости!
Усещаш ли –
и Господ плаче
за охладнелите души.

ПРИКАЗКИТЕ НА ХИЛЯДОНОЩНОТО МОМИЧЕ

Аз целия твой харем
със приказки го развличам.
Падам си малко серсем –
хилядонощно момиче.
Мит ли са или лъжа?
Какво са, не ще призная!
Ала разказвам със жар.
И роня сълзи от Рая.
Боже, дано извлекат
тяхната мъдра поука!
Като подземна река
аз издълбоко бълбукам.
Внимавай! – ще отнесе
и твоето мъжко Его.
Притчите от медресе
нареждам, сякаш са „Лего“.
Заспиваш? Идва нощес.
Ще продължа като дама:
„...Имало приказен лес
и се намерили двама...”

ПЛАНИНЕЦ С ИНТЕРНЕТ

Той си пие кафето без захар.
Има поглед от астра по-син.
С интернета пословично плах е
и за много жени е един.

Той е див като буен планинец.
Свикваш с него като с никотин.
Чакаш ден-два – дано ти размине
и жадуваш отново за дим.

Той е луд като руйното вино,
пиеш глътка и падаш пиян.
А пък люби така несравнимо,
както може би само бог Пан.

Той е мъж, който може да мами.
Не е мускулест, нито висок.
Но се чувстваш специално избрана
и изглеждаш в очите му бог.

Той удобен е като S-класа.
Психолог е по тънката част.
С мен и другите мами жена си
и ни дава измислена власт.

ПИТАШ МЕ....

Питаш ме как се събуждам без тебе?
Утрото почва с порядък кафеен.
После заплита в косата ми гребен.
И ме превръща във делнична фея.

Мия чинии и чистя с метлата.
Пускам пералня и слагам буркани.
Но несъзнателно хващам гората –
тая, която със приказност мами.

Чака ме в нея вечерникът-скитник.
Тръгваме двама по сънни пътеки.
Но не заспивам... защото... Не питай!

Тегли ме сводът безкраен в небето.
Искам и литвам далеко, далеко...
там, дето няма те с мен в битието.

БУРКАНЧЕ С НЕЖНОСТ

Напълни ми бурканче със нежност,
да ме топли в най-лютата зима.
Не се плаша от преспите снежни,
щом от слънцето в него ще има.
Ще ти кажа какво да му сложиш:
две-три щипки любов за подправка,
малко обич за сладост и може
от венчето на цвят незабравка.
И четвъртия лист детелинен
прибави – за достатъчно щастие.
Постави го над чувствата зимни,
нека свети на видимо място!
Нека грее и нека е вкусно
по рецепта през цялата зима.
А докосне ли нашите устни
ще е нежност докрай изразима!

ПО СЪМНАЛО ВСЕ ОЩЕ СЕ МЪЛЧИ

По съмнало все още се мълчи...
Загубват своята сила цветовете,
избухват във оранжеви лъчи
и ти е светло, светло... Светло.

По съмнало кой дал, кой взел?
Това е най-голямата загадка.
А слънцето разплисква карамел.
И ти е сладко, сладко... Сладко.

МЪЖКИЯТ ВЯТЪР

Под скалистия склон на баира
виждаш – лозе самотно расте.
И берачката грозда обира,
с цвят на пурпурно-розов пастел.
Тя във коша го нежно поставя,
слънце диша от сладкия грозд.
Самотата му вино раздава
и веселие в делника прост.

И се смеят от коша зърната,
от смеха им тече махмурлук.
А берачката с вик ще изпрати
развигора, подухнал от юг,
закачливо повдигнал полите.
Мъжки вятър – той знае кога!
Под баира ликуват лозите,
че лекуват мерак и тъга!

ГОСТИ СМЕ...

Гости сме ние на тази земя
кратък е земният път,
сменят се дните със нови слънца,
чакаме всички небесния съд.

Гости сме ние на тази земя,
гости с тела и с души,
гонят се нощите с пълни луни,
кратки са дългите дни.

Гости сме ние на тази земя,
гости, с различни души,
тясно скроени, добри или зли,
с различни цветове сме дори.

Черни и бели, жълти, зелени —
всички сме гости на тази земя.
Нека да бъдем широко скроени,
посели частица от вечността.

СИНЯ ПРИКАЗКА

Синята луна ме покани на танц –
протегна лъч надолу към Земята:
– Ела – ми каза – ще танцувам с тебе валс,
подай ръка, литни към небесата.

Ще бъда синя тази нощ за теб,
а ти бъди облечена във бяло,
по облаците тихо се качи,
наметната със звездното одеяло.

Ще пея синя песен тази нощ,
на тебе тя ще бъде посветена
валсът, носещ ни със пълна мощ –
красива приказка от обич сътворена.

ЕСЕННО МОРЕ

Продраха се сандалите на лятото
от тичане по морските вълни,
единствено от всички сякаш само то
не чу, че есен крадла го смени.

Брегът четеше някаква история –
прегрял старик, сломен, полужаспал,
отдавна всичко беше изговорил
и всички морски тайни бе изпял.

А как ръмеше есенната рокля
с полепнали рапани и мъгли,
с извезани звезди от сол и мокра
от щедри водораслени коси.

Момичешкият летен смях полегна
по пясъка на хруската ден
и само от картините в сърцето
наднича лунно есенно море.

ЛЯТНО МОРЕ

Мое лятно море,
мое ласкаво чудо,
разпиляна от Бога сълза,
пита́м, пита́м се все
аз ли в тебе се влюбих
или ти в мене обич позна.

Мой хлапако море,
разтуптяна магия,
звън на лятно момиче в нощта...
В шепи синьо сърце
от солта ти ще скрия –
да гадае по теб паметта.

Бързам, мой хоризонт,
който в утро ме викаш
при лодкаря с таляна богат,
аз съм вит вихрогон,
с цвят на млада тръстика
и не чувам за пътя назад.

ПРОЛЕТНО МОРЕ

Творец си, пролетно море, творец си,
събрал в безкрая си идеи,
в които смисълът живее
зад тайнствени завеси.

И тъй от пролетното равноденство
тактуваш в своите предели
и миеш часове наизре,
предричащи блаженство.

Изписват пенести вълни кенари
с кардиограмите на време;
и сол, и пролет сеят семе
под глакуси клюкари.

В лицето ти – подобно в огледало,
кокетничи – и без причина –
самò, и даже ми намигна
момчето овдовяло...

ЗИМНО МОРЕ

Спира дъхът по стъкло заскрежено –
ражда око на прозорец –
в него синее море в лед и плен, но
живо, с безброй диаспори.

Вижда окото в небето на Странджа
как Виа понтика¹ хвърка,
чака си птиците – прелетни ангели,
щом нестинарка завъхка.

Фарът от камък приветства делфина
нейде при рибите сънни;
пълен с душата на морската зима,
южният път в теб осъмва.

Южният път – ореол от смокини –
влюбена ледена арка,
само в следата от снощното вино
стих на моряк ти се мярка...

Вятър е... Царства водата и моли
детския лик зад пердето
колкото обич сърцето отрони,
капка да е... за морето.

¹ Виа Понтика (от латински: *Via Pontica*, Черноморски път) е древен римски път, който минава покрай Черно море;

ДА СЕ НАМЕРИМ

Сложил си ризата с монограм „Пиер“
в тон с двете чаши шампанско.
Да допием с теб това „Шардоне“,
а след това да отскочим до Банско
или до подножието на Монблан.
Най-щастливия връх да изкатерим
без да правим далечен план.
Важното е да се намерим!

След век може да съм амеба в Марианската пади-
на,
а ти – светулка от Марсовите полета.
Но ще ни свързва все същата мисъл една,
макар без чаши и монограм с ударение на „е“-то,
без телефони с номер любим.
Два фотона от земната магнитосфера.
И в някакъв миг очаквано непредвидим,
сигурно е – ще се намерим!

Дали ще вървим под ръка куцук-куцук
или като гълъби човки сплели,
разстоянието за любовта – от вечността дотук,
е толкова, колкото да се намерим.

ПОЖАР ОТ СТИХ

Три чая вече изпих.
Изпратих пет влака.
Десет синигера строих
пред парка да те чакат.
А ти навярно изследваш звезди
или деформацията на куките за костури
и мислиш, че сам да се подреди
животът ти – ей тъй, без кусури.
Ела да ти гледам на боб.
Ще теглиш и таро карти.
Моето сърце е микроскоп –
ще види пътя ти хазартен
и всеки любовен бацил,
бъдещ спомен отровил.
Преди и мен да е поразил
затварям ципа на говора.
С теб само ще си мълчим.
Вече знам какво мислиш.
Не съм луда, не съм от филм
на Уорнър или на Дисни.
А съм пожар от стих,
двоен фокус на леща.
И какво, ако не дойдеш ти!
Не вярваш?! С Любовта имам среща...

В СЪРЦЕТО НА ЗИМАТА

Знам, ще те срещна, Любов,
някъде в сърцето на зимата,
когато най-дългата нощ
се събуди изстинала
в прегръдките на сънливия ден.
Знам, ти ще препускаш към мен,
с дивия табун на снежинките,
ще пришпорваш уморените им коне,
само и само при мен да пристигнеш
преди някой луд океан
да погълне мечтите ми
или случаен метеорит пъян
в друга галактика ме запокити.
Когато денят лунната обеща
от ухото на нощта нежно изхлузи,
тогава с теб, две изгубили се деца,
ще се познаем по нацелуваните от студа бузи,
по двете трапчинки тъга,
приземили душите ни,
по годишните кръгове на вечността,
в зениците на съдбата ни скрити,
по онзи сакрален храм
с камбани от смели кокичета.
Сега аз съм тук, ти – все още там.
И през времето се обичаме...

ОБИЧАЙТЕ

Обичайте, дори да не намерите
света с вълшебните измислици,
дори да се простите със химерите
на младостта и всичко истинско.

Обичайте снежинките и гарите
със влакове така и непристигнали,
с вагоните до болка претоварени
със сгур, мечти и минало.

Обичайте Земята и светлика ѝ,
и птиците с крила-разпятие –
щом тя при себе си повика ви,
простете и на врага, и на приятеля.

Обичайте мълчанието в думите
сред точките, тиретата и буквите.
Обичайте по-лудо от безумните,
в условности сърцето не усуквайте.

Обичайте, дори да не намерите
любимия, любимата си, половинката.
Обичайте от самотата разтреперани,
но с нея никога не свиквайте.

Обичайте, обичайте, обичайте
и нощите, и дните – сивите!
Обичайте! Обичайте! Обичайте,
защото има ви сред живите!

ЛЕТЕН БЕЛЕГ

През облачния покрив на деня
прозира самотата – летен белег.
Опитвам се небето да сменя
подведена от погледа му бегъл,
уплашена от устремния хлад,
целунал ме необичайно рано.
Но август е все още рицар млад –
играе с въглени по нестинарските поляни.
Фатално влюбен в зимната гора,
подпалил е лесковата ѝ гривна
и коленичил, ризата от синева съдрал,
поднася ѝ сърцето си на огнените бивни.

Изчезват в бронята му птици и слънца...
Нима пожарът е свръхдоза нежност?!
Ще пробвам с моята да го гася –
ще пиша водни стихове безбрежни...
Ще се изливат те в река, в куплетен яз,
ще гълтат дим от иглените пазви на елите,
мелодията им с пресъхващ глас
за дъжделивия септември ще разпитва,
ще притъпява островърхия ми страх,
загнезден на шишарките в езика
и щом разтворят семенцата им крила, със тях
към изгрев нов ще полетя... Дано да ме повикат.

А август, от любов преуморен,
в цветчета от бездомен слез за цял събрани
ще скрие въглен от сърцето си, за да остане в мен
от лятното небе лилава рана.

МАЙ НЕЩО СИ ОТКРАДНАХ

Задейства се обратното броене –
сърцето ми е сложен механизъм.
До утре ще приключи всичко в мене
и тихо от живота ти излизам.
И можеш всички вещи да изхвърлиш.
Преподреди си мислите. И дневната.
Достойните жени си тръгват първи
и никога обратно не поглеждат.
Дали ще си запазиш нещо дребно –
през нощите студени за утеха?
Или ще са в графата „непотребни”
смеха ми, спомените, дрехите?
Цветята вероятно ще запазиш
и новата любов ще им се радва.
Едва ли подозира за онази,
с която вечер си залязвал.
И да съм тайна – не, не ме е грижа.
Не ме е грижа, че съм тъмно минало.
Достойните, когато си отиват,
не пазят нищо, дето е изстинало.

* * *

Какво сега? Май нещо си откраднах.
Настойчиво претърсваш тази стая.
Сърцето ти? Къде ли е попаднало?
При мен търси. Дано си го познаеш.

* * *

Малка, черна и мръсна,
тази улица липсва на картата.
Тук избрах да възкръсна
произволно, съвсем хазартно.
Пред табелата с надпис „затворено»
във живота ти ще надничам.
Ще участвам в една-две истории,
във които за кратко обичаш ме.
Тази улица с липсващо име
ме побира – капка по капка.
Точно тук съм те имала
и мигът точно тук е най-кратък.
Малка, черна и мръсна,
помня плочките по паважа.
По-добре не възкръсвай,
няма вече какво да разкажеш.
Точно тук – не забравих адреса,
тук изпратих очите ти, временно.
Ако някога питаеш къде съм,
значи пак си повярвал във мене.
Няма вече какво да измисля.
Всъщност... ти позволи да възкръсна.
Продължително силно ми липсваш.
Утре. Днес. И сега ще е късно.

САНАТОРИУМ

Стаята си украсих сама. Прилежно.
Постарах се всичко да е сиво.
Запокитих в ъгъла надеждите,
че със теб и болката отива си.
Аранжирах мебелите. Стриктна съм.
Ризите ти подредих. Най-хладно.
Ускорих сърдечния си ритъм
и финал успях да си открадна.
Опаковах се в мълчание. Стерилно.
Пренавих и стария часовник.
И изтрих следите от червило,
разредих страстта си със отрова.
Вече всичко е абсурдно чисто –
и животът, вещите, душата.
Само неизплакани мъниста
тихо ще оставят отпечатък.
Тихо стъпките ще отброявам.
После пак наум ще ги повторя.
Няма те. Домът ми ослепява.
Не е дом, а просто санаториум.

НИТО БЕЗ ЕДИН НЕ МОГА

Не си един и същ – за радост.
Но как да те обичам с постоянство!
Добрият в теб жадува за наслади,
сериозният прикрива си пианството.
А принцът в теб почти не се събужда,
но помня как танго танцува.
Порочният си мисли, че съм чужда,
а мнителният края пророкува ни.
Когато рицарят реши да ме спасява,
чаровникът сърцето ми превзел е.
На острия реших да не прощавам
и в тъмното преследвам смелия.
На сутринта до благородника се будя
и бягам сляпо от неверния.
И той си бяга. Но към другата.
Изплъзвам се. Любимият намерен е.
Самият ангел ще вечеря с мене,
но после вино със порок ще пием.
Ранимият жадува споделеност,
от страшния опитвам да се скрия.
След непознатия до утре ще препускам.
Лицата ти са прекалено много.
Обичам онзи мъж, обичам устните.
И нито без един не мога!

ЛЮБИМОТО МИ ВРЕМЕ НЕ Е ЮЛИ

Любимото ми време не е юли
с по два-три залеза на вечер.
За любовта истории съм чувала.
За лятната, за твоята... далечната.
И не, че се страхувам, но ми пари
от толкова солено вътре в раните.
През юли и вълните са кошмари,
от някаква любов са ми останали.
И май са ми еднички сувенири
от лятото, което бързо свършва.
Созопол не е място за умиране.
Созопол ми напомняше на църква,
в която за утеха коленичих.
Помолих се за обич и те срещнах.
В смокинения град се влюбват птици
и всеки гларус ми разказва нещо.
Помолих се за обич и те срещнах.
Градът е стар, но няма да забрави,
че истинската сляпа грешница
молитви към морето е отправила.
Градът е стар и пази всяка тайна.
Окраднал си ми сладко от смокини.
Какво като ми пари, много важно!
По-важно е, че вяра имам.
По-важно е, че вярвам на вълните.
А юли най-неверен си остава.
За август е безсмислено да питаш.

ДОРИ ЗА МИГ...

Дори за миг не мога да забравя,
че ти си мойта сбъдната мечта.
Ръжеенът ѝ вълшебен пак изравя
искрящи спомени от пепелта.

И както някога се озаряват
две грейнали от щастие лица,
а чувствата... отново оживяват,
в безумно влюбените ни сърца.

Бездушна като някакъв чиновник,
без капка милосърдие към нас,
камбанката на стенния часовник
отмерва всеки отминаващ час.

Но тя от бронз безчувствен е отлята
и няма как любов да заглуши.
За нея... обичта е непозната –
камбанките се раждат без души.

Дори камбаните на древна катедрала,
да почнат с пълна сила да ечат,
сърцата ни... като в концертна зала,
ще чуват спомените как звучат.

ПОСЛЕДНАТА РОЛЯ НА СТАРИЯ АРТИСТ

Посрещна с тъга подранилата есен,
дарила му щедро сребро във косите.
Животът му беше и зъл и прекрасен...
коктейл от успехи и сълзи в очите.

Дърво пред прозореца кима свенливо
със клони безлистни. То... сякаш говори –
напролет ще бъде отново щастливо
щом нова зелена корона разтвори.

Той знае, че няма за него друг полет,
защото съгласно най-древни закони,
една си остава човешката пролет...
Листа не поникват по сухите клони.

С треперещи пръсти разгръща пиеса,
в която играеше главната роля.
Пристига отново красива принцеса,
изчезват тъгата и скръб и неволя...

Започва да чува аплаузи бурни
и вижда лавина от хора
с красиви букети,
изпълнили цялата сцена.
Жени го прегръщат
и страстно целуват,
мъжете до болка
ръцете му стискат.
Завесата пада,
но краят е още далече,
че мощното „БИС“
безспирно ечи
и...

за кой ли път вече,
пред нея застава
любимият главен герой...

Обсебен от тази картина,
дори не усети сърдечната криза,
но този път тя... не отмина.
И книгата падна на пода,
след нея, се свлече и той.
Успя да помръдне и леко изстена,
а после... притихна
и бавно затвори очи,
в които навярно застина
прощалното сбогом
с последната роля
и... театралната сцена...

ДЕНЯТ НА ВЛЮБЕНИТЕ

Наливам вино в чашите кристални,
и както някога аз вземам моята,
но... вече няма кой да вдигне твоята,
отсреща – само спомени прощални.

А днес е празникът на влюбените –
навсякъде усмихнати лица и смях.
Но никога ти няма да си между тях,
защото си в графа „загиналите”?

И мъката притиска ми сърцето,
че този спомен винаги във него е живял
със погледа последен, който съм виждал
в онази нощ, разплакала небето.

Далеч от своите близки и родина,
отиде си завинаги от този свят.
И няма гроб и няма бюст от бронз отлят,
ни ваза със букетче от гергина.

УГАСНАЛИЯТ ФАР

Опитвам се с какво ли не да те сравня,
но ти... не си конфекция, а уникат.
А може би си неугасваща главня,
останала завинаги без дупликат.

Понякога..., когато залез заблести,
отново виждам някакъв миражен фар
и вярвам пак, че точно там ме чакаш ти.
Но залезът – изригнал някъде пожар –

сега единствено сърцето ми гори,
запалено от спомена незабравим.
Главнята не угасна, но и тя дори
не може да запали фар непоправим.

НОКТЮРНО

Нерядко от възкръснала в сърцето жар,
остава само призрачна вселена –
един мираж неустоим и вечен,
закърмен със несбъднати мечти.
А може би сега, дори и ти...
си някъде сред нейните звезди.

Опитах се като Икар
към слънцето да полетя...
да търся теб и любовта.
Но восъкът се разтопи
и паднаха безпомощни крилете.
Загледах се в звездите
и вместо боговете
попитах пътя млечен
къде си ти,
къде е любовта?
Въпросите потънаха
на мълниите в грохота,
а вятърът – вълшебен тромпетист,
безмилостно издуха им следите...

Разравям спомените разпилени,
затрупани от болка, радост и тъга
и оня страстен порив на мечтите,
препускащ по небесната дъга.

„Отново” с обич галя ти косите
и гледам в унес залеза златист.
Накрая нещо топло пада от очите
и мокри този... смачкан вече лист.

ОСТРОВЪТ НА СЛОВOTO

Моето бягство не търси острови екзотични,
не пресича полярни дъги.
То стига до самотния бряг на словото,
спори с вълната и прибоя на римите,
събира в рибарски мрежи
думи пясъчни, черупкови, неопитомени.
Хуква след златна жила
с пращинки възторг и страда от откровения.
Географски ширини, навътре обърнати,
разчертават ме цяла.
Островът на словото ме въвежда
в тронни зали със словесни зачатия.
Един срещу друг сме – думи и словотърсач.
А някъде още ехти чукуът на Хефест,
ожесточено и дръзко Хенри Мур
дълбае утроба.
Разливат се багрите на Пол Сезан
в контрапунктите на живота...
Пристъпвам бавно и тържествено.
Нямам ни глина, ни четка.
Начевам сътворението с думи и светлина.
Трябва да имам търпението
на грънчаря, на сеяча, на пътешественика
и да населя острова със „сън за щастие”,
(блаженството е мираж),
докато дъгата ми вдъхне озарението си...

ДРЕВНИ ГРАДОВЕ

Под пластове забрава
спят древни градове:
под тонове страдания,
във унеса на милиони болки,
вкопани в камъка,
в плътта на времето,
в олтарите на вярата –
живот и суета.
Ръми безвремие над тях...
Изронват ветрове
частици мигове на слава.
Засипани следи
са всички земни участи:
любов, омраза, грях –
в разбитата мозайка
на живот и смърт.
Дълбае и изхвърля
пласт след пласт
до нечий саркофаг,
или пък шлем.
Изплува сянка на владетел,
писмо, безименен народ.
Стоят със векове
тъй онемели те
пред най-голямата безсмислица
– смъртта –
безстрастно изравнила
величие, победа, простота
пред властника и роба.

ИГРА НА БИТИЕТО

Прашинки сме от канара,
изронени от ветрове солени,
разбягани, неукротени.
Завръщаме се пак
към изначалната скала.
Страхът мъжди.
С прегризаните истини
така значимо ли е битието?
Кодирани крещят геномите
в око на глиптика.

И пак се силим
да сме канара,
Мойсей,
Христос
или поне далечен връх...
Мистралът заличи следите,
последният ни залез се разми.
Разбърка багрите,
върху прашинката
нанесе щрих.
Каква игра на битието!

МАЙКИТЕ, КОИТО

Как плуват лебедите във Берлин ,
където ни живеят синовете
водата във реката е пелин,
от който пият само боговете.

Ключът – ръждясал. Стара къща
притворила прозорците-очи –
по синьото на нейните пердета
накацали са слънчеви пчели.

Децата ни – самотни слънчогледи
сред чужди лавандулови градини
най-светли точки в чужди небеса
дано ми лебед пътя днеска мине.

СМУТИ

Врабчетата си търсеха подслон
трохи растяха днес на тротоара
луната – брошчица на стар балкон –
най-жълта точица на светофара.
Така си търся думите, като врабче
защипани със щипки за светлика,
а как ще чуя дребното врабче
с човешки глас ако извика?
Но те мълчат. По човките – рубин.
Две гроздови зърна денят търкаля.
Източвам се. Аз дим съм от комин.
Едно врабче душата ми разкаля.

ПЕТ ДУМИ ЗА ЗЕЛЕНОТО

Разлисти орехът листа,
а рожбите му – маслено зелени
за мен са център на света –
най-малките устойчиви вселени.
И в плътната им, зряла тишина
се крият звуците на птици.
Кърви отново ореховото сърце,
прободено в зелените зеници.
Небесните коне са подковани
да пишат плътно в облаците бели
на лятото сърцето е дете,
завито в облачни дантели.
И като образ на Дали засуква
една лозница тънките мустаци,
на лунна люлка се люлеят
разгонените юлски котараци.
А аз не спя. В ръката – орех.
животът ми във длани се побира
две шипки, роза и луна,
зелена кръв във вените пулсира.

СПАСИ СЕ, СПАСЕ

на Спаска Гацева

Старо-младо момиче. С перчем.
Храни птиците, чака зората.
Хляб, маслини и вино, това е
— жълта калинка в тревата.
Май умее да прави вълшебства,
среща слънцето със луната
ако трябва, сече до корен
и така си отсича тъгата.
Има в нея нещо от минзухара
светлоока е като зората
може да прекоси Сахара
без да ѝ прокървят краката.
Шуман обича. Нотите тичат,
трополят като сиви врабчета
вълшебствата, дето рисува
са ярко сини лалета.
В нейните сутрини има лунички,
а мравките ѝ са с крила
ей, жилава е като тръстика
тая щура жена.

ВРАБЦИ

По клоните – врабци. Не пеят.
Люлеят с тънички крачета
следобедните часове.
Перата им са сиви. И не греят
в синхрон със тая есенна дъга,
която връзва ми небето.
Че тя е вратовръзка.
Небето – стар костюм.
Придържат щипките небесни,
прикриват облаци локум,
протритото на джоба да не блесне.
Живея си. На прага на дъжда.
В ръцете – копче от палто.
Врабчетата заплакват безутешно
за някакво избягало листо.

ОЛИВА

Ще посадя маслиново дърво
на хълм от спомени зелени.
Морето във маслината расте
и разчертава младите ѝ вени.
Седефените плажове тъгуват
за някакви коралови гердани.
Медузите – очета – плуват
и парят тънките ми длани.
А старата лодка – без дъно.
В най-меката част на дървото
костилка от млада маслина –
на някоя риба окото.

СЪДЪРЖАНИЕ

Александър Калчев

Помни жената	3
Бащините къщи	4
Откровено	5
Признание	6
За такава любов	7
Капистрата на времето	8
Нека	9

Ана Роева

Когато някой си отива.....	10
Животът на планетата земя.....	11
Вяра	12
Есен	14

Ангела Пранарова

* * * <i>/Има прах по ръцете на лятото/</i>	15
* * * <i>/Имам отнесени в нищото корени/</i>	16
* * * <i>/Шарени улици/</i>	17
* * * <i>/Не ми е до обичане/</i>	18
* * * <i>/Пътеките са вени на света/</i>	19
* * * <i>/И това ще мине/</i>	20

Ани Стайкова-Иванова

Вселенска музика	21
Божествен стон сред музика прекрасна.	21
Пътеводен факел	22
Незабелязани	24
Ожарен цвят.....	25

Ненаситен копнеж.....	26
Фениксът ще възкръсне.....	27

Атанаска Желязова

Аз съм.....	28
Когато си отиде завалях.....	29
С дъх на море.....	30
Море от необятности	31
Днес искам	32
Пътеводител.....	33

Бианка Габровска

Флирт с лятото.....	34
Разплакани цветя.....	35
Разомагьосване.....	36
Старецът.....	37
Осъдени.....	38
Несретник	39

Божидара Димова

Прозрение	40
***/ <i>Не гледай лятото в очите!!</i>	40
Юли	40
В касичката на живота.....	40
Ако сега.....	41
Сложи обувките червени,.....	41
Кафез за птици	42
Алтернативната жена.....	42
Сърцето ми.....	42

Борис Борисов - Самокова

Орфически следи	43
Прощално.....	44
Надежда	45
Соната на разсъмване	46
Писмо до една българка	48
Хайдушка есен	49

Валентина Йосифова

Дали ще си магия?	50
В града на липите.....	51
Колко му е да си гущерче на припек	52

Валерия Тодорова

На ръба	53
Неподозирано	54

Виолета Бедринова

Скоро ще настъпи лято	55
Земята ни е жадна за обичане	56
Завръщане	57
В шепите си сбирах светлина... ..	58
Най-добрите ръце.....	59
Жена съм... ..	60

Габриела Желязова (14г.)

Детството си отива.....	61
С очите на детските години	62
Моят свят	63
Ваканционни дни	64
Днес	65
Мечта.....	66

Галина Вълчева

Богоявление	67
Страх	68
Земя	69
Игларникът на баба.....	70
Пасища	71

Геолина Стефанова

Вода (не) за причастие.....	72
Разсъмва се... ..	74
Без захар.....	75
Два часа преди обед.....	76
Градски пейзажи	77

Гергана Пенчева - Апостолова

Разказвачката на приказки.....	78
Събуждане на втория ден от сътворяването на света.....	79
Диаманти ваят от нощта	81

Гълъбина Митева

Ако звезда във шепите ти падне	83
Аз... няма никога да ти достигам.	83
По съмнало, по съмнало, когато	86
На дните с вятърните мелници	87
Ръцете ни, когато замълчат.....	89

Детелина Стефанова

Как си тръгва Любовта	91
Перли в миди	92
Слуга и владетел	93

Очи на хора...	94
За таткото любим и за детето...	95
Донка Чолакова	
Да те залюби самодива	96
Особен урок	97
Твоето име	98
Юлски вятър	99
Дора Трифонова	
Горещо лято	100
Болка	101
Превърни се в магия	102
С душата на цвете	103
Любов си измисли	104
Помени	105
Елица Кръстева	
По въздушна поща	106
Суеверие	107
Indulgence	108
Къщовница	109
Бит	110
Простори	111
Ивайло Янакиев	
Изпращане	112
Обичта ти	113
Октомври	114
Дъх свобода	115
Знатна титла „Мъж”	116

Илияна Каракочева /Ина Крейн/

Изгонена.....	118
Тя не подозира, че е влюбена.....	119
Нежна нощ.....	119
Край Охридското езеро.....	120

Ирена Бочева

Любовникът.....	121
-----------------	-----

Йорданка Радева

Пейзажно	124
Без утре	125
Някъде дълбоко в теб.....	126
Болница	128

Красимир Тенев

На море.....	129
Притча за б(л)удния брат.....	130

Лили Чолакова

Опитомена.....	131
Сребърно огледало	132
Черешова задушница	133
Оцеляване	134
Четирилистна детелина	135
Чекмедже за тъжни мисли	136

Лилия Логофетова

Две сестри.....	137
Живот	138
Миг	139

Възмездие	140
Очаквай ме.....	141
Зеленоокото момиче.....	142

Любка Славова

Шепоти.....	143
Нощно	144
Сънувам те	145
Хляб за двама	146
Тодоров ден.....	147
Уличен артист.....	148

Мила Велчева

* * */ <i>Доверчиво, наивно лисиче е!</i>	149
Свети Трифон	150
Къпини в шепа.....	151
Вали.....	151
Лятото.....	152
А мога да съм дума,	153
с която да те пиша.	153
В най-острите дни.....	154

Младен Василев — Мисана

По Магелан	155
Вълче ехо	156
В Пещерата на сенките	157
Вълната на Хокусай	158
Антитези	159
Обет	160

Надя Луканова

В сянка от спомен	161
Преболя ме.....	162
И как да се случи.....	163
Иска ми се.....	164
Часовници	165
В капчици дъжд.....	166

Нели Господинова

* * */ <i>Приемам те такъв, какъвто си/</i>	167
И нека безгрешните хвърлят камък.....	168
Смисъл	170

Никола Апостолов

С море в сърцето	172
Сине, мой	173
Сърцето в мен.....	174
Отхвърлен	175
По пътя далечен	176
Под чертата	177

Николина Милева

С всичките си ризи.....	178
По гънките	179
на пухкавите облаци	179
Сега вали по-често	180
Амнезия.....	181
Когато стига да обикнеш враг.....	182
С жаждата на риба	183

Нина Чилянска

Минорно.....	184
Лятна нощ 2013	185
Въздишка	186
Художнико.....	187
Цигулката.....	188
И не, защото те обичам.....	189

Павлин Пушкарров

Прах и погледи... ..	190
Поезията намалява... ..	191
Моите ягодови тържества.....	193
Празнични бележки	194
Близки по различия.....	196

Павлина Гатева

Тройка с Бяла маймуна.....	197
Изпитание на чувствата.....	198
Щурм	199
Лаваца.....	201
Тази нощ те сънувах	202
На мястото	203

Павлина Петкова

Паяжина от лъчи	204
На тебе.....	205
Да съм.....	206
Сафо	207
Някой ден.....	208
Есенни размисли	209

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

Вселената ухае на малини	211
Калимана.....	212
В полите на Витоша.....	213
Под миглите на времето... ..	214
Остарях..., но... ..	215
На словото	216
вълшебната звънарна	216

Петя Стефанова

Ден до пладне	217
В прегръдката на вятъра	218
Пясък от руини	219
Скитникът	220
Има	222

Пламена Кръстева

На моя син.....	223
И там, след пръстта.....	224
Към звездите.....	225
Детство в скрина	226
С дъждеца	227
Кръпка лято	228

Пламенка Чифлигарова

Сбогуване с теб	229
След теб.....	230
Обърнато огнище	231
Шантаво ми е!	232
Понякога.....	233

Пътем.....	234
Няма къде да се върна.....	235
Първолета Маджарска	
Човешко петно.....	236
Един мъдрец	237
Радка Видьова (Рая Вид)	
Реквием	238
Още съм лято.....	239
Синя нежност	240
Ако земята спре.....	241
На ръба	242
Росица Петрова	
Любов	243
По Скарлетски	244
Под предлог	245
Непонятно	246
Шантаво ми е!	247
Румяна Бакърджиева	
Капка роса.....	248
Прибирам се	249
Не се открих	250
Не мога да говоря тази вечер	251
Ето ме	252
И Господ плаче	253
Румяна Пелова	
Приказките на хилядонощното момиче	254

Планинец с интернет	255
Питаш ме.... ..	256
Бурканче с нежност	257
По съмнало все още се мълчи	258
Мъжкият вятър	259

Стайка Должева

Гости сме.....	260
Синя приказка.....	261

Татяна Йотова

Есенно море.....	262
Лятно море.....	263
Пролетно море.....	264
Зимно море	265

Тотка Савчева

Да се намерим.....	266
Пожар от стих.....	267
В сърцето на зимата	268
Обичайте	269
Летен белег	270

Христина Маджарова

Май нещо си откраднах.....	271
* * */Малка, черна и мръсна/	272
Санаториум.....	273
Нито без един не мога.....	274
Любимото ми време не е юли	275

Христо Запрянов

Дори за миг...	276
Последната роля на стария артист	277
* * */ <i>Започва да чува аплаузи бурни</i> /	278
Денят на влюбените	279
Угасналият фар	280
Ноктюрно	281

Цветана Качерилска

Островът на словото	282
Древни градове	283
Игра на битието	284

Юлияна Атанасова

Майките, които	285
Смути	286
Пет думи за зеленото	287
Спаси се, Спасе	288
Врабци	289
Олива	290

Алманаси „Нова българска литература“ са инициатива на Фондация „Буквите“ за представяне на съвременните български автори пред читателската аудитория.

За седма поредна година издаваме Алманах „Нова българска литература Поезия‘2015“, който се явава едно реалистично представяне на живата съвременна българска литература.

54 съвременни български автори на близо 300 страници книжно тяло.

Цена **15** лв

<http://www.bukvite.bg>